

ПОЛИТИКИН

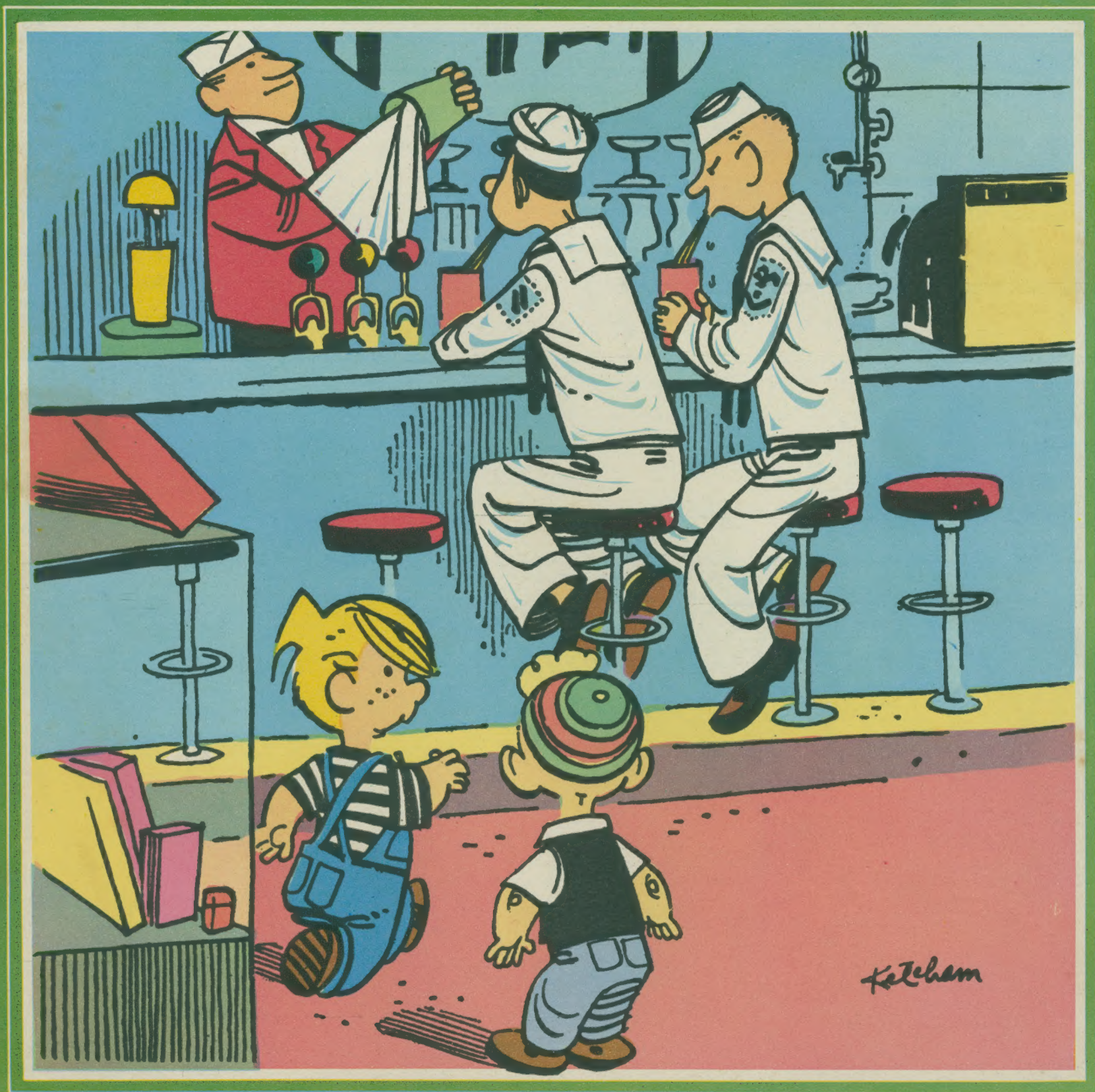
ЗАБАВНИК

1
ДИНАР
1952

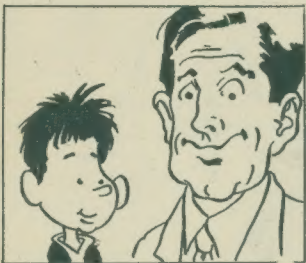

Година
XXIX
БРОЈ 844
2. III 1968.

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

— Хајде! Морају нам куйићи сладолед. Мој џајџа
је за време рајџа служио у морнарици. Разумеш?

ТУРЦИ

Историчар улази у учионицу, и „записује час“. По сле неког времена следи питање:

— Ко је напао Југославију априла месеца 1941. године?

Сви дигосмо руке, сем једне девојчице која није пазила па није ни чула питање до краја. Угледавши је наставник јој рече:

— Хајде, реци ти, Бранка.

— Турци — збуњено одговори она.

Славиша Стојковић
Трстеник

САМО ТРИ СТВАРИ

Један ученик је упитао разредног старешину:

— Друзе наставнице, шта нашем разреду фали

па да буде најбољи у читавој школи?

— Само три ствари — мирно је одговорио наставник.

— А које то? — опет радознало упита ученик.

— Два краја и средина.
Маринко Гаврић
Љубљана

ИЗ ВОЈВОДИНЕ

На часу српскохрватског наставница је предавала о падежима и кад је завршила упита Зорана:

— Промени ми реч пас у свих седам падежа.

Првих шест је Зоран уз помоћ наставнице променио, али код седмог стаде. Замисли се и после подужег ћутања победоносно викну:

— О кери.
Живојин Крстић
Зрењанин

ШТА ЋЕ МИ ВИШЕ

Мајка је узалуд убеђивала сина да треба да учи француски:

— Зар не знаш да више

МРВИЦЕ СА ШКОЛСКЕ ТРПЕЗЕ

од пола света данас говори тим језиком?

— Стварно! — одговорио је малишан — па зар не мислиш да је то касвим довољно.

Маринко Гаврић
Љубљана

ВЕТРОВИ

На часу географије наставник је прозвао Мухамеда и рекао му да исприча све што зна о пустињској клими. Овај је тачно одговарао све док га на-

ставник изненада не упита:

— Кажу ти мени како се зову ветрови који често дувају Сахаром?

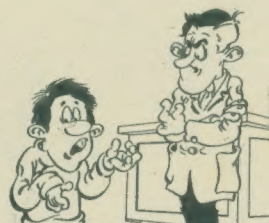
Мухамед није никако могао да се сети. Видевши друга у невољи, неко из разреда шапну — самуми.

— Ветрови који дувају Сахаром зову се сомони — сав озарен одговори Мухамед.

Хусеин Лушија
Кисељак код Сарајева

СЕНИОРИ И ЈУНИОРИ

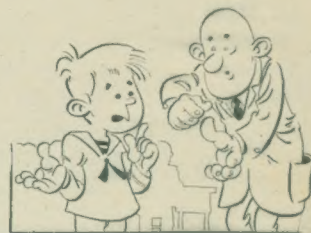
На часу историје наставник је предавао о феудалном друштву, о сениорима и њима потчињеним вазалима. На крају часа прозвао је Горана који је целог часа причао. Наставник га је питао баш о кла-

сама феудалаца. Овај ученик је као из топа одговорио.

— То су били сениори и јуниори — друже наставниче.

Бранимир Бојчић
Нови Београд

ЗАКЉУЧАК

На часу биологије наставница је тумачила да се деловањем сунчевих зрака у нашој кожи ствара Д-витамин и напоменула да у млеку и маслацу такође има Д-витамина.

На следећем часу упитала је једног мог друга:

— Зашто у млеку има Д-витамина?

Он је рекао:

— Зато што се краве сунчају.

Момчило Здјелар
Осијек

Веровали или не!

ЈУЗЕФ МАКСИМИЛИЈАН ОСОЛИНСКИ

(1750-1826) ПОЉСКИ БИБЛИОГРАФ И ИСТОРИЧАР, ИЗГЛУБИО ЈЕ ВИД У СТАРОСТИ И ПОТпуНО СЛЕП. ПРЕВЕО ЈЕ ЦЕЛОКУПНА ДЕЛА 3 ЛАТИНСКА АУТОРА - ТИТА ЛИВИЈА, ПЛАНИЈА И ЈУВЕНАЛА - ПО СЕКАЊУ. ЊЕГОВ СЕКРЕТАР ЈЕ СВАКЕ ВЕЧЕРИ УПОРЕЂИВАО И ПРОВЕРАВАО ЊЕГОВЕ ПРЕВОДЕ, АЛИ НИКАД НИЈЕ ОТКРИО НИ ПРОПУШТЕНУ РЕЧ НИ ГРЕШКУ.

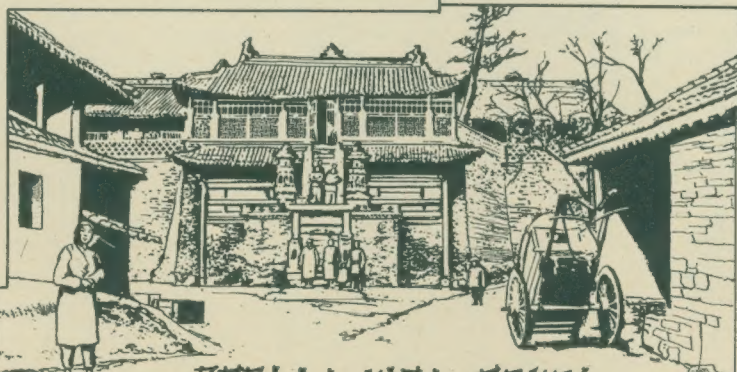

ПЛАНИНСКА ПЛАВА ПТИЦА

(СРОДНИК АРОЗДА) НОСИ ПЛАВА ЈАЈА КАО ШТО ЈЕ И ЊЕНО ПЕРЈЕ.

КСАВИЈЕ РЕП

ФРАНЦУСКИ ПОМОРСКИ ОФИЦИР СТАЦИОНИРАН НА ЈЕДНОМ ОД КЕРГЕЛЕНСКИХ ОСТРВА (ИНДИЈСКИ ОКЕАН), ДОБИО ЈЕ У ЈЕДНОМ ДАНУ, ПОСЛЕ РАДИО-ЕМИСИЈЕ У КОЈОЈ ЈЕ ОПИСАО СВОЈУ УСАМЉЕНОСТ, 200.000 НОВОГОДИШЊИХ ЧЕСТИТКИ. ПОШТУ МУ ЈЕ ДОНЕО 3. ФЕБРУАРА 1956. ГОДИНЕ БРОД КОЈИ ЈЕ САМО 3600 ТОНА УПУЋЕН НА ОВО ОСТРВО.

ЗГРАДА КОЈА ГВИРА

ХРАМ ФЕНГ ХУАН ТАЈ У ХСЕНДАНГУ (КИНА) ПОДИГНУТ ПРЕ 2.800 ГОДИНА, ИМА НАРОЧИТЕ ОТВОРЕ ТАКО БЕШТО РАСПОРЕЂЕНЕ ДА СЕ ФИЗИК ВЕТРА КОЈИ ДУВА КРОЗ ЊИХ ПРЕТВАРА У ЗВУКЕ СТАРОГ КИНЕСКОГ МУЗИЧКОГ ИНСТРУМЕНТА. ХРАМ ЈЕ САЗИДАН У ЗНАК СЕКАЊА НА ЈЕДНУ ДЕВОЈКУ КОЈА ЈЕ БИЛА ПРАВИ УМЕТНИК У СВИРАЊУ НА ДУВАЧКОМ ИНСТРУМЕНТУ СИДАО.

ЗИМЗЕЛЕНО ПОМОРАНѢИНО ДРВО

ЦВЕТА И ДОНОСИ ПЛОД ИСТОВРЕМЕНО, И ТО ПРЕКО ЦЕЛЕ ГОДИНЕ.

Поставили смо им само два питања: коју су књигу највише волели у детињству и шта сад читају.

СТАНА БУРИЋ-КЛАЈН, музиколог, професор Музичке академије: Ако је у питању литература из дечјег доба онда је то, као и код многих других, први сусрет са „Робинзоном Крусом“. Међутим, нешто што је оставило трајнији траг и до данас неизбледели утисак, то је, веровали или не, „Живот и прикљученија“ Доситеја Обрадовића. Свакако да то нисам читала у основној школи него у гимназији, дакле кад је детињство већ било на измаку, кад су и моји лични хоризонти били нешто шири и кад сам већ некако била прошла кроз литературу. Доситејево дело — својом искреношћу, својом непосредношћу казивања, откривањем дубоких унутрашњих доживљаја из нимало лаког па ипак доста узбуђеног његовог живота — деловало је на мене узбудљиво и било је истовремено веома занимљиво, готово као какав авантуристички роман.

Недавно сам прочитала последњи роман Гроздана Олујић „Дивље семе“. Сама тема тога романа, још доста честа у нашем свакодневном животу — девојка која се родила у време ратних страха од непознатих родитеља трага за њима, да би сазнала ко је она у ствари, од кога потиче, да би нашла себе — та тема већ сама по себи привлачи.

ЈОВАН ЂИРИЛОВ, књижевник: Књига коју сам највише волео у свом детињству, а то је било пре рата, није била књига у правом облику већ роман у наставцима из „Политикиног забавника“ — „Карик и Ваља“. С јунацима из тог романа путовао сам умањен кроз природу, са бубамарама, пауцима и гусеницама. Једна од последњих књига коју сам покушавао да читам био је опет роман „Карик и Ваља“. На жалост, у детињство се не може и не треба враћати и био сам помало разочаран. Одмах сам узео нешто за свој узраст, а то су „Записи из мртвог дома“, Фјодора Достојевског.

Др ВЕРЕНА ХАН, кустос музеја, историчар уметности: Као дете волела сам приповетке које су подстицале моју фантазију. Међу најдражим биле су дивне, пуне топлоте и човечности „Приче из давнине“ Ивана Брљић-Мажурић. Уз моје детињство везана је такође данас већ помало заборављена књига „Златни данци“ с аутобиографијом детињег доба Јагоде Трухелке. У гимназији сам осећала посебну наклоност за дела руских писаца, међу којима ми је било најмилије „Понижени и увержени“ Достојевског. После завршених студија књиге из историје уметности су најчешће испуњавале моје слободне часове, а тако је и данас.

Од књижевних дела која су у последње време закупила моје мисли је изванредан роман Меше Селимовића „Дервиш и смрт“. То је књига којој се често враћам. Понекад, у часовима психичког и физичког замора, прочитам у једном даху по неку свеску из серије Џејмс Бонда, инспектора Мегреа, Пери Мејсна и других јунака „црне књиге“, чији садржај, на срећу, одмах заборављам.

НАШ ПАЈ

Нашу цртанку смо, изгледа, за- поставили. На то су нас читаоци подсетили, и истовремено поштедели двоумљења: шта овог пута да буде предмет цртања. Сами су нам предложили Пају Патка. Зашто баш њега?... Какво питање...

„Пају, молим вас, зато што нам је небројено пута повратио расположење“ — написала је једна чита- тељка из Зенице.

„Због тога што је тако храбро ко чоперан и никад се не предаје“ — стајало је у писму читаоца из Смедерева.

„Сви мисле: Пају, ништа лакше, него њега нацртати. То је мислио и мој тата све док му нисам дао оловку и папир, а кад је све било готово, умало нисам добио батине. Као да сам ја крив што је његов Паја лично на угојеног певца. Зато вас, чико, молим: натерајте и друге тате и маме да цртају Пају Патка. Ала ћемо се слатко смејати...“ — поручио нам је ученик петог разреда једне основне школе у Новом Саду.

Ова дечакова порука није нам баш звучала уверљиво. Или је његов тата изузетан антитаљенат за цртање и према томе сасвим неподесан да послужи као мерило за све остале тате и маме. Јер, дозволићете, Паја је у својој изражајности разноврстан, али он је ипак сачињен од оних неколико типичних по- теза, којих се у подне и у поноћ може свако сетити. И пошто је већ и иначе било прекора на нашу адресу да сваког волимо да излажемо руглу, а да стојимо мудро са стране „добро нам је дошло да дечакову сугестију „на сопственој кожи“ проверимо. И да не дужимо: био је апсолутно у праву, као што се из при- ложеног да видети. Према томе: мо- гли смо да се бацимо на посао...

Наша прва „жртва“ била је, са- свим случајно, мама једног ученика првог разреда основне школе, који се зове Гиша и кога смо затекли пред кућом с друговима. Тата није био код куће, а на нашу „несрећу“

његова мама је, ни мање ни више, него Милица Рибникар, академски вајар! Међутим, повлачења није мо- гло да буде. Уосталом, зашто би ми морали да идемо на то: да тате и маме по сваку цену не умеју да цртају. Напротив...

— Како, молим! — као громом по- гођена узвикнула је љубазна дома- ћица, пошто је саслушала сврху на- ше посете. Мало затим, када нас је понудила са по неколико чашица првокласне „вотке“, и видела да ни- смо с раскида, повратила јој се бо- ја и храброст. Почела је да нас у- беђује:

— Мене ћете, надам се, изоста- вити, зар не. Морате ме разумети: ја сам завршила Академију. Шта би рекао свет. А тек критичари. Не то не смете од мене да захтевате! — тражила је од нас немогуће, а кад се напослетку уверила да јој то све ништа не помаже, само је завапила: — Ајаој, тешко мени!

Ситуацију је спасао мали Гиша. Увиђајући у каквој му се невољи на- шла мама, сео је за сто и за тили час нацртао Пају.

— Ево мама, овако!

Наша домаћица је увређено од- гурнула тај папир од себе, али га је „репом од ока“ ипак осмотрила. По- сле тога смогла је снаге и прионула на посао. У трећем покушају, њен Паја је био сличан Гишин.

— Уосталом, — закључила је ре- зигнирано — то је, ваљда, позната ствар: вајари не умеју да цртају!

*

Другог Пају Патка нацртао је наш познати телевизијски спикер и филмски глумац: Мића Орловић. За- текали смо га „на телевизији“ у тре- нутку када му је председник фабри- ке „Ситроен“ понудио најновији тип оног познатог француског аутомо- била који неки зову „ајкула“, а не- ки „жаба“. Нешто супердуксузно и последња реч технике. Погодба је гласила овако: да се Мића служи колима као сопственик, и да их, на- равном, уз пут хвали на сва уста, а после шест месеци, када се испуни рекламни ефекат, да му их уступе уз багателну цену. Можете мислити у каквом смо расположењу затекли Мићу: није шала данас добити „си-

троена — ајкулу“ под таквим усло- вима.

— Шта, Пају Патка! — рекао је раздрагано трљајући руке. — Море нацртаћу вам сад и Мона Лизу, ако треба!

Одмах се могло видети да флома- стером барата не лошије него ми- крофоном. Само је постојала једна мала потешкоћа: није могло да се сети како Паја Патак изгледа. На- правно је шест покушаја: три „ан- фас“ и три из профила, и све их без размишљања згужвао и бацио у кош. Онда је зажмурио и кажипр- стом поче да шара по ваздуху.

— А сад знам! — узвикнуо је по- бедоносно. — То је онај што има блузу, и нема панталоне!

Четврти цртеж радио је дуго и озбиљно. Пред крај је изненада по- чео да се смеје, сам за себе, прво кратким и испрекиданим осмесима, а затим у таквом крешенду, да је његова соба зачас била пуна позна- тих људи с телевизије. Дотрчали су узбуђени и забринуте, привуче- ни грохотом, који ни је престајао. Одмах смо међу њима уочили Алек- сандра Ђорђевића, који је екрани- зовао Црчевићеву серију „Занате“, и који сад припрема нову серију „Самце“ Горлана Мићића. Иза ње- гових леђа стајао је разрогачених очију Антон Марти, који овде у Бе- ограду поставља на сцену „Причу са западне стране“ Церома Колин- са. Најзад, ту се нашао и Мирослав Караулац, телевизијски драматург.

— Добро, шта је то толико смеш- но! — изгубио је стрпљење Алек- сандар Ђорђевић. — Разгаламо си се, богати, да се све тресе. Немаш појма о цртању, и шта онда!

— Море, не смејем се ја више се- би! — одговорно је Мића, намигу- јући нам. — Сад сте ви на реду!

*

Александар Ђорђевић је врло оз- биљан човек. Мирослав Караулац, још озбиљнији. Антона Мартија још нико није видео да се насмејао. Сва тројица су тог тренутка постали још озбиљнији, готово смркнути, не верујући да би неко могао с њима тако неукусно да се нашали.

Али Мића је, на нашу радост, твр- доглаво остао при свом.

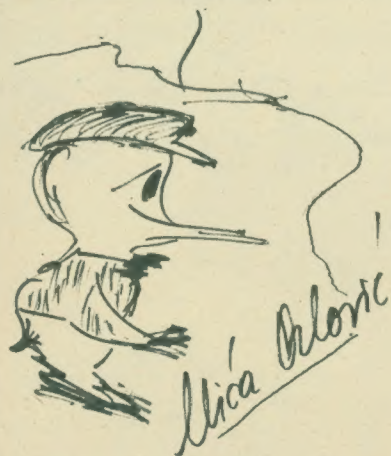
Напослетку, видећи да се нема куд, први је попустио режисер А- лександар Ђорђевић.

— Пристајем! — рекао је ширећи немоћно руке. — Али под једним условом: да цртам не Пају, него ње говог деду — Стају. Он је за мене на неки начин најпривлачнија лич- ност из целе Пајине породице: на- учник који се бави увек новим изу-

Milica Ribnikar

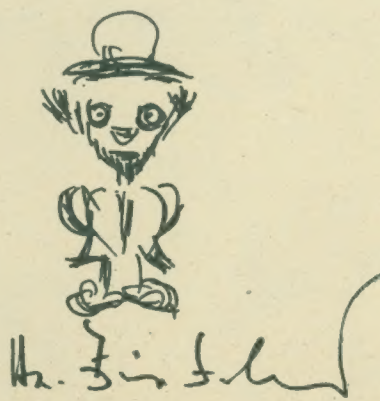
Милица Рибникар

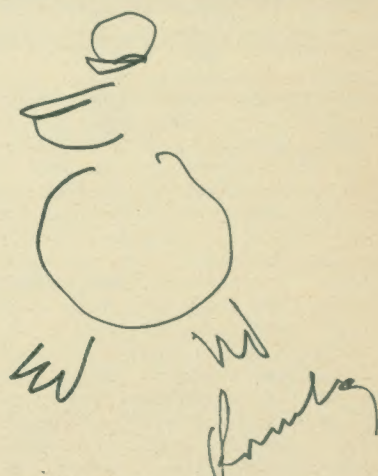
Мића Орловић

Антон Марти

Александар Ђорђевић

Мирослав Караулац

ПАТАК

не особине, осим једне: није ниједним обележјем припадао пачјој породици...

— Где си ти, бре, био прошли пут кад се тражио Чаплин! — заједљиво је приметио Мића Орловић. — Са овим цртежом би био главни!

— Ти си смешан човек, Ацо! — умешао се добронамерно у разговор и његов загребачки колега, Ан-

на, скочио је као опарен. Из очију му је севнула једна злурада варница.

— Кажеш птица, а? — проговорио је слатким гласом. — Нисам знао, браво. Сад ћеш ти то нама да покажеш!

— Ко, ја!? — завапио је Марти, схвативши тек сад у шта га је колега увалио. — Ја морам зада иди, низта црта. Ти знас, Ацо, ја имам зада проба у позористе!

— Море каква проба, какви бакачи! — био је неумољив Александар Ђорђевић. — Одавде не излазиш жив док нам ту твоју птицу не покажеш.

*

И, богме, није било друге: Антон Марти је слегао раменима и почео да црта.

— Човек никад не зна, ста може да га снађе! — говорио је за себе.

Помирен са судбином, цртао је нервозно, не размишљајући, само да што пре буде готов. Цртао је и гласно размишљао: „Има нешто тако, округло као очи. Е зад, ту горе има три-четири ове... знас, оно на глави: длаке...“

— Длаке, дабоме! — потпаљивао га је злобно београдски колега и почео громогласно да се смеје. Смејао се све док цртеж није био готов, а онда је још јаче почео да се смеје. Мића Орловић и Мирослав Караулац, из учтивости, шмугнули су из собе.

— А кажеш: птица, је ли! — диргао га је и даље без милости Ђорђевић. — Имаш право: и то сова са муштиком. Али ови другови неће сову, већ Патка. Ха, ха, ха!...

Због оног „муштика“, Марти је брже-боље нацртао још једну фигуру, мању, али готово истоветну као прву. Овога пута са кљуном, не са муштиком...

*

Сад је на реду био Мирослав Караулац, чији је услов био „да га нико не гледа“. Отишли смо у његову собу, и он је покушао да нас заведе много озбиљнијим стварима. Засуо нас је хрпом драма, које телевизији стижу свакодневно, и да нам прича о проблемима свог посла, што је несумњиво звучало дирљиво.

— Драма тражи интегралну личност! — уверавао нас је врло убедљиво. — И целовиту слику живота. А шта је ово, молим вас. Погледајте само шта ми пишу три млада човека: поручују ми да су спремили нешто што ће бити југословенски бест-селер, и траже хонорар унапред. Погледајте овај штос од 30 наводних телевизијских драма, које сам дужан да прочитам. Погледајте...

Ухватили смо га пријатељски за руку, и погледали.

— Да, да! — разумео нас је и тек тада нам у поверењу саопштио да, у ствари, не разликује патка од пеликана, и то одмах својим цртежом и доказао...

*

До шестог патка дошли смо опет случајно. Срели смо се на улици са Серафимом. Тек што се био вратио са своје маратонске турнеје по Африци. Био је одушевљен: он црни континент уопште није видео црно. Њему је изгледа пало црно на очи тек када смо му саопштили шта од њега тражимо.

— Да сте ми рекли ноја, њега сам лично видео! — дуго се бунио

Ипак, није се дуго мучио, а када је све било готово, пред нама је на цртежу раскочачен стајао дон Базилијо из Севиљског бербериња. Размењали смо погледе пуне садржаја. Он је само слегао раменима и објаснио да свако има право на своју уметничку визију, није рекао чега...

*

Велемајстора Свјетозара Глигорића затекли смо у стану, у тренутку кад је већ био спаковао кофере и кренуо на меч са Донером, за Амстердам. Месец дана после тога дочекује Таља, с ким треба да подели мегдан у Београду. У мислима је сав био између она 64 шаховска поља, и морали смо да признамо да то није био најсрећнији тренутак за овакву врсту акције. Ипак, кавалерски је спустио кофере, дохватио фломастер и папир, и свим силама се трудио да га посао, који му је тако изнебуха наметнут, шаховски не деконцентрише.

*

Као деветог Гају Патка треба урачунати оног којег је нацртао мали Гиша. Десети је мој. Према томе, квота је и овог пута испуњена. До виђења, што рекао Јован Шћекић, до следећег пута...

Данило Ружић

На његову срећу, и на срећу југословенског шаха, у томе је сасвим успео. Испратили смо га на пут с много наде, држећи у руци неког непознатог, неугледног, Пајићног рођака.

*

Осмога Пају Патка добили смо из пера режисера Стјепана Заниновића, добитника многих наших и страних „гран-прија“. Затекли смо га за монтажним столом, док је грозничаво журио да заврши свој најновији филм „Дијалог другова са ратног фотоса“, којим треба да употпуни гарнитуру „Дунав-филма“ за предстојећи фестивал у Београду. То је Заниновићева ратна фотографија, и то су његови ратни другови, које је он пошао да потражи, и који причају сваки своју причу, али се на крају све оне свде на једнога од њих кога дуго нису видели. Који је био на Голом отоку.

Према томе: са Заниновићем је била иста ствар као и са Глигорићем. И сасвим смо га разумели што се дуго нећкао, а кад је напослетку попустио, није могао да одоли да свог Пају не обуче у униформу, и да му не прикачи орден. Можда је то учинио сасвим ненамерно, а можда и подсвесно, под утицајем једног сентименталног осећања, пошто се недавно и сам опростио с униформом. А што се орден тиче, он би пред овај фестивал могао да слуги само на добро...

*

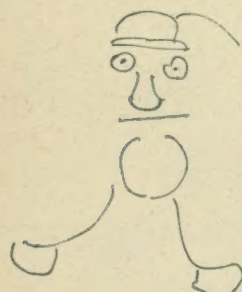

Гиша

Гиша

тон Марти. — О мадона, како не знаш: Паја Патак. То птица, не човек. Има оно, како се реце... а, кљун. Низта нос, низта узта. Па то је прозго, како ви казете: као пазуљ!

Александар Ђорђевић, који је до тог тренутка седео стиснутих уса-

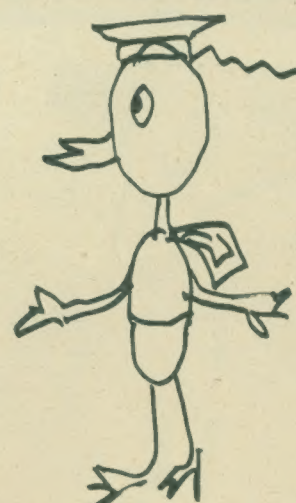
Жика Жибуловић
— Серафим

Свјетозар Глигорић

Свјетлан Заниновић

Данило Ружић

Данило Ружић

КАПЕТАН Кејт

У ПРВОЈ ЛУЦИ КАПЕТАН КЕЈТ ЈЕ ПОДНЕЛА ИЗВЕШТАЈ О СВОМ СУСРЕТУ С КРИЈУМЧАРИМА.

ВИ СТЕ ПРВА ОСОБА
КОЈА БИ МОГЛА
ДА ИХ ПРЕПОЗНА!
ЗАБРИНУТ САМ ЗА
ВАШУ СИГУРНОСТ!

РАЗУМЕМ
ВАШУ БРИГУ!
АЛИ, ЈА СЕ
НЕ БОЈИМ
ОПАСНОСТИ!

ХРАБРИЈИ СТЕ
ОД МНОГИХ
МУШКАРАЦА,
КАПЕТАНЕ!

КАСНИЈЕ, НА КРИЈУМЧАРСКОМ БРОДУ.

СКУВАЊЕМО
ЛЕПУ КАШУ
ОНОЈ КА-
ПЕТАНИЦИ!

УСИЈАНА БУЛАД ИЛИ ЋЕ
ЈЕ УПЛАШИТИ ИЛИ ЈЕ
НАВЕСТИ ДА
НАС ГОНИ!

ПОСЛАЋЕМО
ЈОЈ
ДВОСТРУКУ
ПОРЦИЈУ!

ИМАМО СРЕЋЕ!
ЕНО ЈЕ... КАО ДА СЕ
НАМЕСТИЛА ДА ЈЕ
ГАЂАМО!

ТУГУЈУ ЛИ ЖИВОТИЊЕ

ПРИРОДА

Давно је већ познато да за тугу знају не само људи већ и животиње. Тугују пси за господаром који је отишао, тугује керуша — не налази мира — кад јој одузму младе. Тугује лабуд за убијеном лабудницом. Да, животињама на вишем ступњу развитка осећање туге је познато. А како је са примитивнијим бићима? Могу ли и она да осећају нешто слично? О томе је тешко судити. Јер, како открити шта осећа лептир док лети над ливадам? Не можете га питати о томе. Једини начин је проучавати понашање најразличитијих животиња у сличним условима. Упоредимо, на пример, како подносе усамљеност.

Усамљеност најтеже подносе оне животиње које живе у групама, ро-

јевима, јатима, чак и онда када су у питању најпримитивнија бића. Оне у правом смислу страдају када их одвоје од групе. То је такозвани инстинкт стада. Више животиње још и могу да се навикну на усамљеност. Многима од њих друштво човека може у знатној мери да олакша битисање.

Узмимо, на пример, мале птице: дугорепе сенице и цариће. Оне тешко подносе живот без слободе и брзо угину ако остану сасвим саме. Другачије изгледа када је у кавезу читаво мало јато: у друштву живе веселије.

И међу рибама има таквих које воле друштво. Ставите у акваријум једну харингу и она ће брзо угинути од чежње али не од чежње за

плавим морем, као што се некад мислило, већ за својим „друштвом“.

Чак је и неким инсектима друштво неопходно. Гусенице губара, које наносе огромну штету шумама, увек расту заједно. Збијене у густу колонију оне пузе с гране на грану, с дрвета на дрво, уништавајући на свом путу све што је зелено. Али, ако једна од њих застане или залута — угинуће. Усамљена гусеница

губи апетит и у њеном телу долази до смањења размене материја. Из ње се никад неће развити одрастао инсект. Довољно је, међутим, таквој гусеници показати кроз стакло само једну њену „сродницу“ па чак и вештачку гусеницу, па да јој се „расположење“ одмах поправи а с тим повећа и размена материја.

Усамљеност нарочито тешко подносе „друштвени“ инсекти: пчеле, мрави и термити. Оставши сами или у малој групи они престају да се хране и угину. И само кад рој достигне одређен број, живот тих инсеката почиње да добија свој редован изглед и ток. За пчеле и мраве тај минимум износи 25 инсеката. У мањим заједницама ти инсекти, навикнути на збијеност у својим ројевима и колонијама, могу да „тугују“ па чак да од те туге и угину.

ИЗЛОЖБА ПТИЦА

Орао рибар је позната велика грабљивица која живи на крају шума, обично у близини неке реке или језера. Рибу лови канцама.

Афричка птица калао има огроман кљун с рожнатим израштајем на њему због којег су му домороци и дали име „птица носорог“.

По разнобојном перју и веома карактеристичном јаком кљуну, сигурно сте препознали тукуна из тропских крајева Америке.

Суп је орао лешинар веома великог раста који живи у Европи. Нарочито је познат по свом карактеристичном лету.

Крунисани ждрал је велика птица која може да достигне величину од 1,40 метра захваљујући свом врату и дугачким ногама.

Степски ждрал мрке боје, живи у великим, голим и пустим пространима. Има широка крила, малу главу и велике очи.

Турако је пореклом из Сенегала. Перје на глави стоји му усправно и подсећа на кацигу. Крила су му црвена а остало перје зелено.

Од другог до дванаестог фебруара ове године у француском граду Булоњ-Бијанкуру одржана је међународна изложба птица. Изложено је више од три хиљаде примерака из разних крајева света. Доносимо неколико фотографија

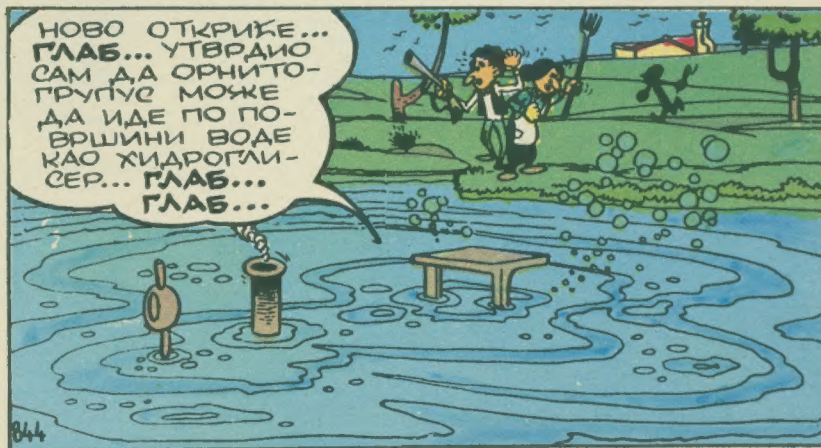
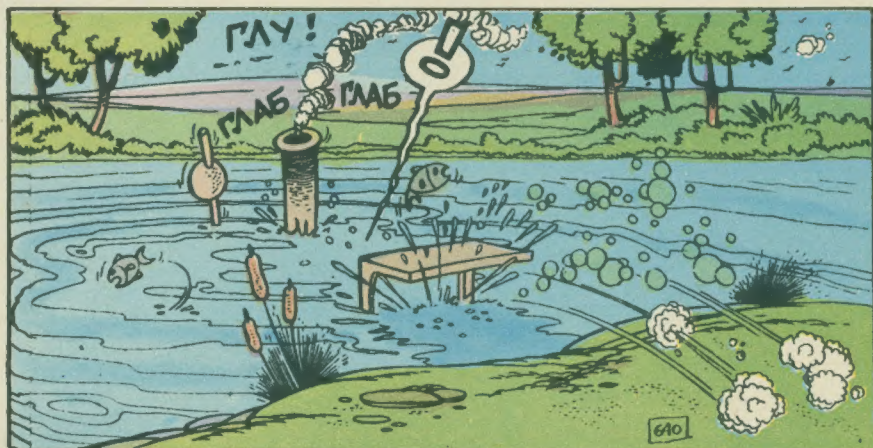
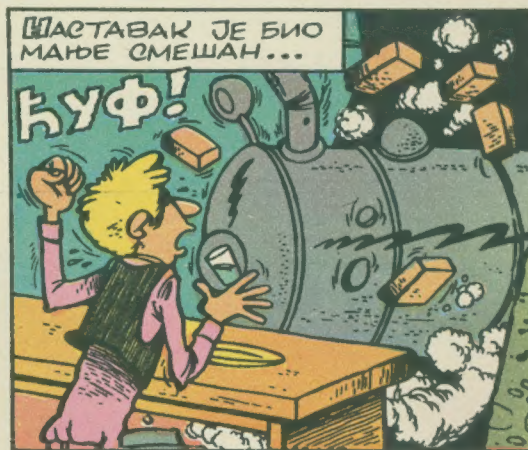
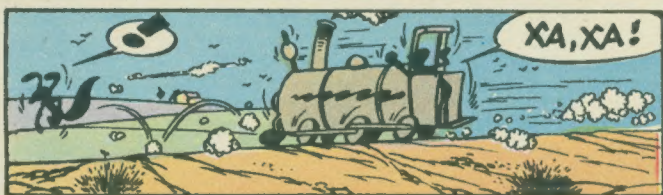
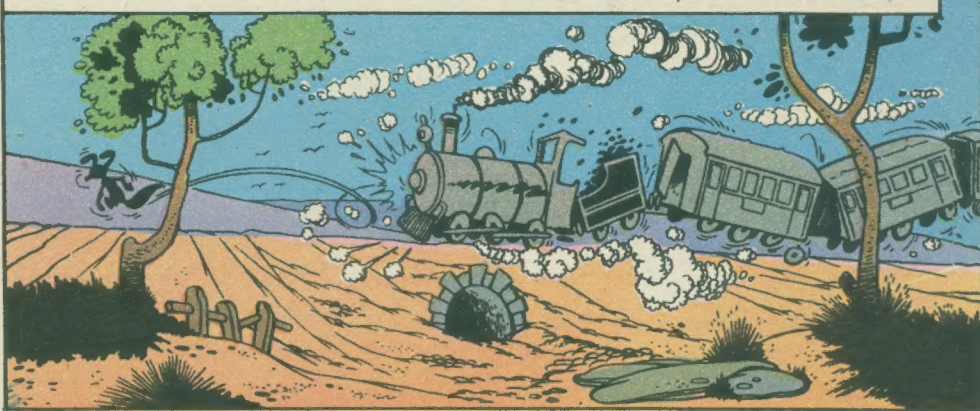
Ова два папагаја припадају врсти ара. Пореклом су из Јужне Америке а перје им је ватреноцрвене боје. Чести су гости зоо-вртова.

Младунче нанду на нашој слици старо је три месеца. Одрасла птица тешка је 80 кг а дуга и до 1,65 м. Пореклом је из Јужне Америке.

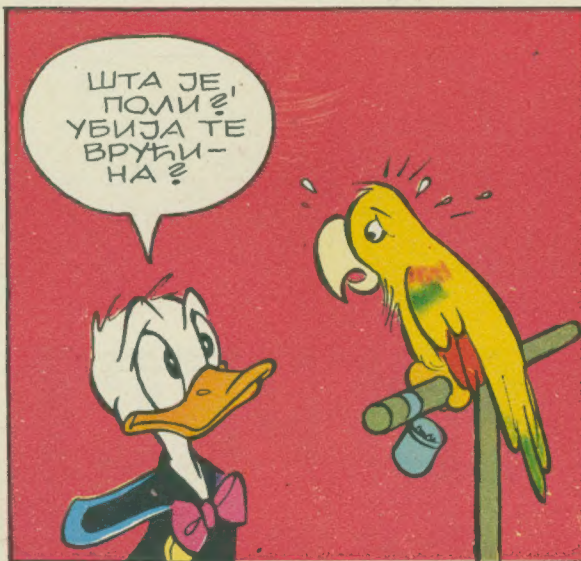
ГРУ-ГРУ, ЧАПА И ТАЈАНСТВЕНИ ПРОФЕСОР Z.O.

ГРУ-ГРУ ЈЕ УМАКАО ТАЈАНСТВЕНОМ ПРОФЕСОРУ Z.O.

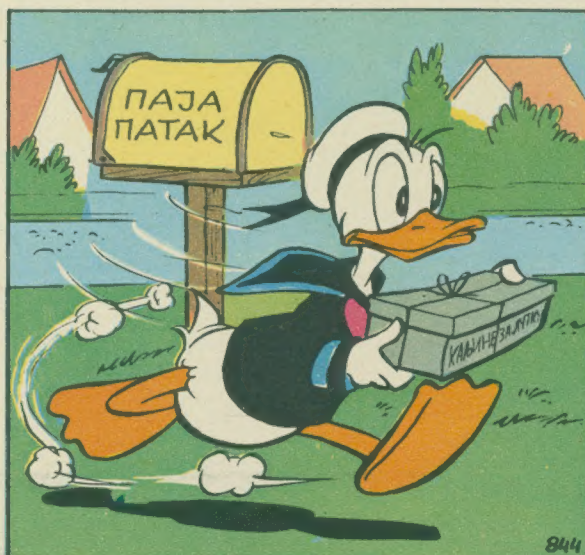
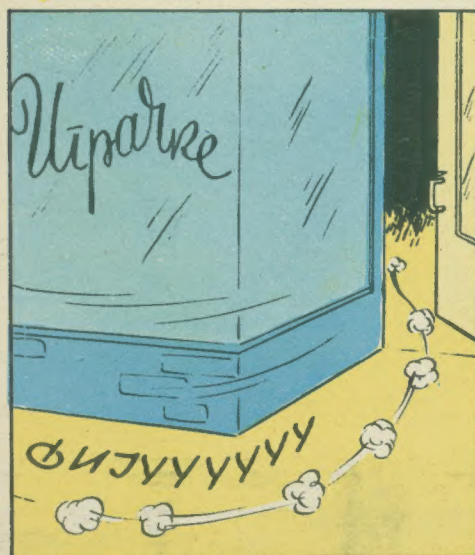
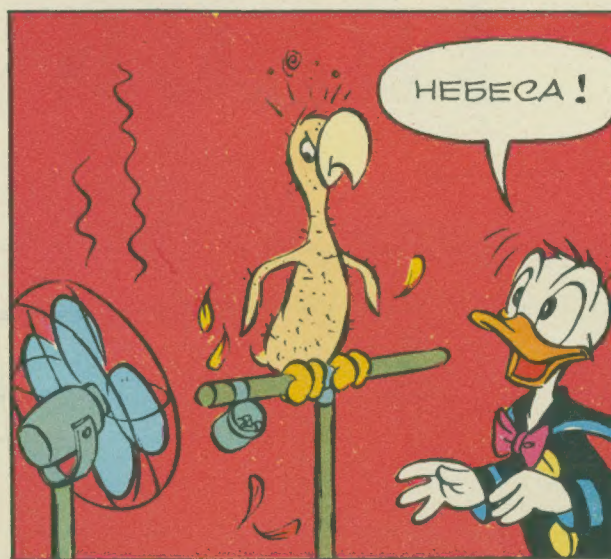

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

© 1967
Walt Disney Productions
World Rights Reserved

КАЉИНЕ ЗА ЛУТКУ

Долази младић, или чак дечак у кратким панталонама, и ставља на сто неколико страница из школске свеске. Солидни и педантни ујак прелети по њима погледом и наједном скаче:

— Ко је то урадио? — пита он строго. — Ти? Немогуће! — Тако или отприлике тако бивају запрепашћени старији кад се сусретну с крупним открићима, хипотезама и изумима младога ума.

А зашто је то немогуће! Зар у историји нема примера?

Живот Пјера Фукоа, презимењака знаменитог физичара, почео је трагично. У шестој години он је ослепео па је био приморан да крене у школу за слепу децу. У тој истој школи ускоро је постао професор. Тих година он размишља о апарату који би слепима помогао у писању. Већ прва конструкција показала се универзална — њоме су се могли користити и слепи и они који виде нормално. А после неколико деценија, 1851. године, усавршена направа готово је потпуно личила на нашу данашњу писаћу машину.

Пре него што је постао писац Жан Фелисите—Кулон Тевено пронашао је метод како писати брзо и лако. Кад му је било само једанаест година, док је тек вежбао своје перо, измислио је тахиграфију — метод брзог писања, праоблик савремене стенографије. Његова следећа открића — вечно перо — праотац нашег налив-пера. Њиме се могло писати непрекидно неколико часова. Итд...

Виши степен талента називамо генијалношћу. А „таленат се — рекао је Горки — рађа из осећања љубави према раду, можда је чак таленат у суштини само љубав према раду и процесу стварања“.

А можда је управо Еверист Галоа, генијални математичар, својим кратким и необичним животом навео Горкога на ову мисао.

Галоа је живео веома мало, свега двадесет и једну годину, од 1811—1832. Био је син управника једног интерната у предграђу Париза и образовање је стекао још у кући. Кад су га уписали у париски колеж Луја Великог, четрнаестогодишњи дечак је у неким предметима познавањем превазилазио своје професоре. Али не треба мислити да се Еверист родио као геније, о његовом развоју и усавршавању способности размишљања постарали су се његови родитељи.

Еверист је желео да постане судија, лекар, професор, али никад није мислио о ма-

ЕВЕРИСТ ГАЛОА

тематичи. Почео је да се занима за геометрију, а затим и за алгебру, у шеснаестој години, кад се нашао у трећем разреду где су почели да уче ове предмете. Управо зато

што је већ имао развијену моћ расуђивања, он је брзо и лако прочитао тадашње уџбенике Лежандра и Лагранжа и заинтересовао се за решавање једначина вишег степена. Новопостављени професор у колежу Ришар обратио је пажњу на Галоа и подржао његово интересовање баш за тај, један од најосновнијих проблема у алгебри.

Од тог тренутка па до краја живота Галоа се с изванредним стрпљењем и љубављу бавио испитивањем услова решања коренских једначина. Проанализиравши безброј комбинација, пермутација и замена, Галоа је поставио темељ опште теорије која може да се примени на сваку једначину чији је степен прост број.

Први радови Евериста Галоа, које је он послао на оцену још из колежа, садржавали су резултате његовог размишљања, али их рецензенти нису ни схватили нити из признали. За то је делимично био крив и сам Галоа. Њему је то било јасно и он је претпостављао да ће свако ко жели да га схвати, појмити све то без неких даљих објашњења. Али академици су били исувише заузети да би се удубљивали у тајанствене, нове категорије чисте алгебре.

Луивил, који је први штампао Еверистове радове 1846. године, говорио је, додуше, да је врло лако схватити Галоа, али кад је познати математичар Бертран изразио своје запрепашћење поводом тога, Луивил је додао:

— Довољно је месец-два се посветити искључиво том раду, не мислећи ни о чему другом...

Галоа је излагао своје основне идеје у ноћ пред заказани двобој, чији су узроци остали непознати и до данас. Журно скицирајући предсмртно писмо брату и своја генијална открића из области више алгебре, Галоа је не тренувши радио до зоре кад се зачуло куцање и на прагу се појавио секундант — време је за полазак!

О животу и револуционарном раду Евериста Галоа сачувало се мало докумената, па пољскоме научнику и писцу Леополду Инфелду није било лако док је писао романсирану биографију генијалног математичара. Назвао ју је „Изабраник богова“. Али, зар људи сами не изабирају свој животни пут и зар Галоа то не сведочи најбоље својим изванредним животом?

Спасите свице!“ С овим бојним покличем јапански пријатељи природе желе да спасу од изумирања „најромантичнијег ноћног инсекта“. Све ређе светлцају они у јапанским вртovima. Томе је највише крива индустријализација земље. Због испусних гасова и загађеног ваздуха ове мале живе светилке не могу више да напредују.

У Токију ипак за нестајање свитаца не бацају сву кривицу на ин-

дустрију. Напротив, верује се да „бенгалске ноћи“ које организују велики ресторани, значе пропаст за ове летеће „лампione“. Јер, тих вечери власници ресторана пусте до 10.000 свитаца да лете да би го-спима дочарали романтичну атмосферу. Набављачи овог „осветљења“ су младићи који хватају ове светлеће инсекте и на тај начин зарађују депарац.

Да би ућуткао критичаре, власник једног ресторана обећао је да ће у-

будуће у сеоска подручја Јапана слати кавезе са јајима свитаца и тако осигурати њихов даљи опстанак. Научник др Куросава, међутим, сматра да та јаја имају слабе изгледе да преживе.

Пре кратког времена председник општине Токија је обећао да ће метрополу „претворити у свеж, чист град где ће моћи да се виде вилини коњици како лете на небу“. Вилини

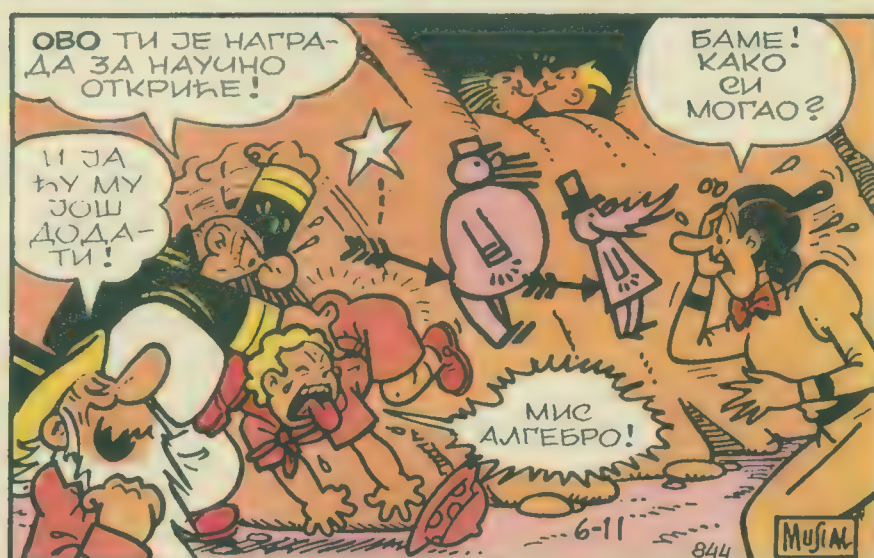
коњици можда, али свици ускоро више неће постојати у Токију.

„Лов на свице“ био је некада омиљена разонода Јапанаца који су им одувек, указивали нарочиту пажњу. Песници су често опевали њихову лепоту. За јапанске студенте свици представљају симбол: прича се да су у стара времена многим студентима осветљавале собу те „летеће лампице“.

Нека подручја за лежење свитаца сада су под државном заштитом.

СВИЦИ, СВЕТАЛИТЕ И ДАЉЕ!

Авантуре ГОРДОНА ПИМА

ПО РОМАНУ
Е.А.ПОА

СУПЕРМАЈСТОР

Будимпештански механичар Јожеф Франк изумео је нарочиту браву осигурану против свих провала. Да би је испробао, монтирао ју је на врата своје радионице. Функционисала је одлично. Кад ју је закључао више никако није могао да је откључа па је био принуђен да телефоном позове у помоћ полицију. Полицијци су дошли, разбили врата и ослободили вештог механичара.

ЊЕГОВО ВЕЛИЧАНСТВО ЈАРАЦ

Извоз краљевских јараца још од 17. века је монопол ирског града Килорглина.

По традицији која потиче још из времена друида на нарочитом јесењем празнику јарца бирају за краља града. Јарац царује три дана а затим га продају британској морнарици. Пошто је у години само један такав празник извоз није велики: један јарац го дишње.

СИТ ДО ГРЛА

Новозеланђанина Сендија Брустера забуном су затворили у једно велико складиште јаја. Остао је у њему од петка увече до понедељка ујутру и за то време појео је 53 јајета која је, разуме се, морао жива да посрче. Кад је изишао из складишта, свечано је изјавио да никад до краја живота неће ставити јаја у уста.

Кијавица због нерасположења

Доктор Мери Цекил, професор универзитета у Њујорку, изазвао је на скупу америчких психоаналитичара право запрепашћење тврђењем да узрок кијавице ни су вирус већ душевне депресије. Он се три године бавио проучавањем настајања кијавице и утврдио да је од 26 случајева овог обољења 25 настајало због потиштености. Без таквог душевног стања до обољења никад није долазило. Бактеријска инфекција игра у томе само другоразредну улогу.

СКУП МИР

Премију од 35.000 динара добио је на некој лутрији Цил Ренсон из Хонолула. Да прослави то, позвао је све своје најближе сроднике на крстарење по мору. Кад је кучнуо час поласка на броду су се нашли сви рођаци. Само Ренсона није било: успавао се. Наредне дане провео је у блаженом миру, потпуно сам на обали мора. Рођацима изгледа није много недостајао, јер су се они на путу лепо забављали а кад су се вратили поднели су му рачун за путовање и „остале непредвиђене трошкове“ који је износио око 60.000 динара. Ренсон је морао, да би га исплатио, да окрњи своју уштеђевину од раније. Десет дана ми ни-

један од сродника није био за петама, што је иначе случај“.

КЊИЖЕВНИ РОД

Збирка награда и купова легендарног фудбалера Пелеа попуњена је још једним трофејом: златном медаљом бразилског министарства просвете која му је додељена за успех у борби против неписмености. Мајстор фудбала добио је ово одликовање за своју књигу „Ја—Пеле“. Књига је постигла толики успех да су многи неписмени грађани Бразила научили да читају да би лично могли да се упознају с успоменама свог љубимца са зеленог поља.

МАЛА СЛАБОСТ

Неко скупља марке, неко лептирове а Аргентинац Дијего де

Енрикес је сопственик велике збирке старинског или просто старелог оружја. У његовој колекцији могу се наћи четири подморнице, три оклопна воза, две стотине топова, десет хиљада мачева, сабљи и пушака, много старе муниције а такође и 18.000 војних књига и 8.000 фотографија из разних ратова.

Дон Дијего се поноси својом краљевском колекцијом. Јер, и он је краљ. Краљ индустрије за прераду и конзервирање овчетине.

ТАЈМ АУТ ЗА ХУМОР

Сниматељи филма „Зимска олимпијада 68“ фотографисали су чувену америчку филмску глумицу Одри Хепберн како се, ништа не слутећи, санка у Греноблу на скутер-санкама. Колико би то коштало у Америци и са њеним пристанком!

★
Центар за обавештења имао је на зимским Олимпијским играма много посла. Питало се свешта, и што има везе са олимпијадом и што нема. Једног дана јавио се глас који је упитао: „Где игра „Локомотива“ — филм са Елвиrom Попеско“. Службеница у центру, не размишљајући много, одговорила је као из пушке: „Обратите се железничкој станици.“

★
Један немачки презвитеријански пастор дошао је у Гренобл за време зимских Олимпијских игара по службеној дужности. Одсео је приватно. Када је замолио газдарицу, једну постарију жену, да му испегла одело, она га је одбила: „Ја немам везе са смучарима“, објаснила је. Пошто је пастор инсистирао, газдарица је коначно пристала и нешто касније, доносећи пастору испеглано одело, изјавила: „Ваше одело изгледа ми врло чудно. Ала ви у Немачкој имате необичну смучарску моду.“

★
На клизачком терену у Греноблу, који је потпуно нов, било је много кубуре са водоинсталацијама. Тако су тушеви престали да раде онда када су били најпотребнији, а у Греноблу није било ниједног слободног водоинсталатера. Коначно су довели тројицу из Лиона, после чега су тушеви прорадили. Али, све је пливало унаоколо.

★
Професор фискултуре у једној школи у Паризу по имену Гарнери никад није успео да на својим часовима види ђака Перенуа. Кад год га је прозвао, ученици су му увек одговарали:

— На клизању је.

Тај исти професор Гарнери прихватио се да на зимској Олимпијади у Греноблу буде масер француских спринтера клизача. Када је Перену

Мала Румунка и велика Пегги Флеминг

дошао на масажу, професор је први пут имао прилике да види како изгледа његов ђак.

★
Пре почетка зимских Олимпијских игара међава је две ноћи беснела у Шамрусу. Један ковитлац ветра направио је велики кратер сасвим близу старта за велеслалом. Није могло бити ни речи да се драгоцени снег утроши за попуњавање те велике рупе. Проблем је решен уз помоћ француске армије која је кратер напунила са 300 великих баласена.

★
Италијански олимпијцац Франко Нонес дописује се с многим људима у свету. Није му тешко, јер овај Италијан из Трента зна: француски, шведски, норвешки, немачки и енглески. Када су га упитали шта ради у свом селу Кастело-ди-Фиеме кад не тренира смучање, не пише писма и не обавља своју дужност цариника, Нонес је одговорио: „Шта бих друго, музем краве свог оца.“

★
„Важно је учествовати“ — рекао је барон Де Кубертен, оснивач модерних олимпијских игара. Али Кубертен никада није ни мислио да неко може да добије медаљу а да не учествује у играма. Међутим, то је сасвим могуће. Ево како: ако једна екипа у хокеју на леду добије једну од медаља, медаље добијају свих осамнаест играча, чланова екипе. А може се десити да шеф екипе неког од њих уопште не убаци у игру.

★
Иако је Италијан Монти деветоструки светски првак у бобу, никада није успео да добије олимпијску медаљу. После неуспеха у Инсбруку, изјавио је: „Хоћу олимпијску медаљу по сваку цену и ако треба да се такмичим још сто година, такмичићу се све док је не добијем.“ Пошто ју је сада добио, Монти је рекао: „Овога пута је доста. За мојих 40 година доста сам возио, нека други прихвате моје справе.“

Сасвим паметно, нарочито ако се узме у обзир колико је пута, после разних такмичења Монти одлежао у болници.

ДОГОДИЛО СЕ...

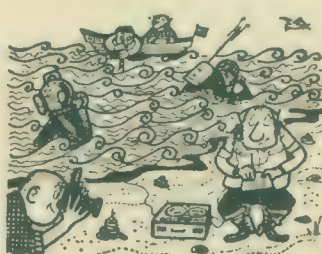
И СМЕШНИ И ТУЖНИ И НЕОБИЧНИ

ДОГАЂАЛИ СА СВИХ КОНТИНЕНАТА

У Калифорнији

Дон Смит, стручњак за психологију животиња верује да неке животиње могу у многим пословима да замене људе. На његовој фарми један мајмун бере смокве и пажљиво их слаже у сандуке. Мајмун тако добро обавља посао да су то запазили и трговци: потрошња смокава је порасла.

У Енглеској

Нарочити одбор енглеске владе у чији делокруг спада финансирање свих научноистраживачких радова, доделио је једној екипи биолога и океанографа 72.000 динара за једногодишње проучавање живота и „понашање“ морских црва. Главни задатак: открити начин њиховог размножавања.

У САД

Једна државна стручна комисија открила је да је нека италијанска фирма досад успела да заради у Америци 300.000 нових динара продајући неки лек за који су стручњаци утврдили да је чиста морска вода. Лек је продаван као универзално средство против свих тропских и још неких болести.

У Њу Мексику

Гласно жвакање једног сенатора за време заседања сената изазвало је енергичан протест његовог колеге Матијаса Чакона. После жучне дебате председавајући је морао да констатује да не постоји пропис који забрањује окрепљење храном. Сенатор је замољен да доручкује „безгласно“.

Мој отац, чудар

Малу подрумску просторију са таваницом на сводове, на којој су се виделе сиве шаре — трагови влаге — загревала је гвоздена пећица. Стон лампа са половином абажура бацала је на зид нејасну сенку жене нагнуте над сточићем.

Одавно је већ звоно прекинуло напету тишину у разреду у ком се писао диктат, а учитељица је још била задубљена у странице свезака. С тупим врхом црвене оловке у зубима — стара студентска навика — Марија Петровна била је срећна кад се оловка није спуштала на странице и кад је она могла да забележи дебелу петицу а жалостила се кад би морала да прецрта сувишан зарез или да убаци пропуштено слово.

Таман је хтела да се наљути на Серјожу чији се диктат шаренео од грешака, кад јој пред очи, као жив, искрсну лик ђака из прве клупе с високом челом и она схвати да не може да се љути.

Марија је знала да је дечаков отац артиљерац у противавионској батерији на Историјском булевару. Серјожа је често трчао да посети оца. Час му је носио ракове или печену рибицу коју је сам уловио, час новине да у њих завије дукан. Њихови сусрети били су кратки. Истину за вољу Сер-

Од школе до склоништа требало је проћи два кварта. Ишла је полако, дубоко удишући свеж ваздух и не журећи да из једног подземног склоништа стигне у друго. На Приморском булевару Марија је села на клупу.

Море се њихало ситно се мрешкајући.

Радост одмора трајала је кратко. Ваздушна узбуна узнемирила је град.

Марија је појурила обалом према Сеченовском институту.

У близини се разлегло продорно завијање. Околу је зазвиждало, зајечало. Марију је бацио на земљу и повукао некуд врели ваздушни талас експлозије.

Сивоцрни дим обавио је обалу.

Марија се подигла и кренула тешко корачајући одрвенелим ногама. По страни, поред брежуљка цветне алеје, угледала је своју широм отворену ташну. Свуда околу биле су разбацане изгужване свеске са истргнутим страницама. Збуњено жмиркајући иза наочара замагљених од дима и прашине, почела је да их скупља.

У међувремену спустило се мрак и она је с муком стигла у склониште.

Рано ујутру код управника се делио хлеб

— Имаш. Прва је сувишан зарез — то памтим сасвим добро. Затим реч зоологија написао си са једним „о“...

— И то је све?

— Не, трећу грешку сам заборавила.

Кад су се часови завршили Марија Петровна се задржала у разреду. Истргнувши лист из свеске, написала је: „Драги друже, за време узбуне изгубила сам карту за хлеб. Молим вас, ако сте је нашли да је пошаљете у склониште бр. 2. Бићу вам захвална за пажњу

правника нема ли за њу писма или поруке, али је убрзо престала да се нада. Само је бројала дане који су је делили од марта кад ће поново добити ружичасти листић и ставити у уста први залог за хлеб чији је укус већ почела да заборавља.

Једног дана Марија је дошла из школе рано. Лице јој је било жуто а под очима модри колутови. Ушла је у своју собицу и спазила на ноћном сточићу пакет. Размотала га је. Унутра се налазио мали хлеб и кратка белешка:

ТРЕЋА ГРЕШКА

јожа је желео да дуже остане ту, да буде с оцем, али то се није могло, батерија се непрекидно налазила у борбеној готовости. Одлазио је до споменика генералу Тоттебену и дуго стајао, замишљено посматрајући војнике противавионског топа међу којима се истичала дугачка очева фигура.

Кад је улазио у разред Марија му је по очима погађала да је опет био у батерији и да је видео оца.

Она је схватала како је ђацима тешко да у опсађеном граду, иду у школу, да пишу задатке у склоништима где само цицана завеса дели породицу од друге, и није се љутила на њих.

У истом таквом склоништу живела је и сама, стешњена. Три пута је већ одбила предлог да напусти град и оде у позадину. И била је срећна што су је најзад оставили на миру до „критичног тренутка“ — како је рекао онај друг. Мада, сви су знали да је критични тренутак за севастопољске школе наступио одавно, већ првог дана рата.

Пред вече Марија је осетила умор, у слепоочницама су тукли чекићи. Покупила је свеске у похабану ташну на којој се пресијавао монограм — поклон ученика за педесети рођендан — и стрмим степеницама изишла на улицу.

Марија је досегла у ташну за картом за снабдевање, али мала преграда је била празна. Одједном јој се некако опустише рамена: до краја месеца било је још тринаест дана. Оскудно следовање хлеба давали су само на карту — парче ружичасте хартије које она више није имала...

Потрчала је према булевару где је била разбацана садржина њене ташне. Није веровала да ће наћи карту, али је одлучила да тражи, можда ће јој се срећа осмехнути. Претраживши све наоколу, помислила је: можда ју је неко нашао и сад не зна коме да је врати. Ту слабо утешну мисао потиснуле су друге — ваздушни талас од експлозије могао је бацити карту у море, могао је исцепити карту у парампарчад...

Требало је поћи у школу. Слажући свеске у ташну, утврдила је да јој недостају још две свеске; једна од њих била је Серјожина.

Марија је ушла у разред и трудећи се да не гледа у прву клупу, почела да дели свеске. А онда је рекла:

— Синоћ за време бомбардовања изгубила сам две свеске. Данас сам их тражила и нисам их нашла. Серјожа и Лена, извините...

— А имам ли грешака? — упитао је Серјожа.

и добро срце. Учитељица М. П. Деменчук“.

Прикачила је обавештење на један стуб Грофовског пристаништа и вратила се кући. У фиоци ноћног сточића пронашла је четири коцке шећера, остатак недељног следовања, појела их и легла да спава. Загњурила је главу у јастук и дуго није могла да заспи. Све време јој се привиђао бели стуб пристаништа и лист хартије на линији на којем је црвена оловка позивала: „Драги друже...“

Распитивала се стално код у-

„Поедите и нек вам буде на здравље“. Потписа није било.

Марија је скинула наочаре замагљене од суза, наслонила се леђима на кревет и поново прочитала речи. Рука јој је махиално пошла према црвеној оловци да у речи „поедите“ дода једно „и“. Али, оловка јој је испала из руку. Тихо је зајецала.

Пре но што је легла да спава, поновила је наглас: „Опоменути Серјожа да не избацује „и“ и тамо где треба и где не треба“.

То је била његова трећа грешка.

Вокално-инструментални састав „Смели“ основан је октобра 1963. године. Сачињавају га: Узелац Ђорђе — оргуље, Павловић Владимир — соло гитара, Ђидара Милан — ритам гитара, Дамјановић Младен — бас гитара и Бранислав Грујић — бубњеви. Пријатељи их краће зову: Ђокица, Влада, Мића, Млађа и Груја. Сви чланови састава су и вокални солисти. Поред многих концерата у градовима широм земље и неколико наступања на телевизији, „Смели“ су први југословенски ВИС који је снимио музику за играни филм, један од првих који је правно снимке с виолинама (први у Београду), преко три месеца учествовао је у представама „Позоришног игралишта“ (сада Театар националне драме). Такође је интересно и њихово наступање у дворани Коларчевог

народног универзитета с хором „КУД Бранко Крсмановић“ под управом Богдана Бабића.

На репертоару ВИС „Смели“ налазе се композиције сваког од чланова састава које су наишле на добар пријем код публике. Композиција Ђорђа Узелца „Весели свет“ учествује на фестивалу у Суботици, а неке друге композиције органисте Ђорђа и бас гитаре Млађе послате су на фестивале „Еurovision“ и „Београдско пролеће“.

Чланови ВИС „Смели“ припадају КУД „Бранко Крсмановић“. Плоча Дијега Варагића „Крчма на путу за Тенеси“ на којој га је пратио ВИС „Смели“, постигла је запажен успех. „Смели“ ускоро припремају другу, самосталну плочу на којој ће бити њихове композиције.

НОВО!

ПОЛИТИККИН

ЗАБАВНИК

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

1
АВГУСТ
1993

НОВО!

ПОЛИТИККИН

ЗАБАВНИК

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

1
АВГУСТ
1993

НОВО!

ПОЛИТИККИН

ЗАБАВНИК

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

1
АВГУСТ
1993

НОВО!

ПОЛИТИККИН

ЗАБАВНИК

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

1
АВГУСТ
1993

ПОНЕДЕЉАК	УТОРАК	СРЕДА	ЧЕТВРТАК	ПЕТАК	СУБОТА

*Каг ѿи је досадно, само звизни,
ѿрабиће ѿи грушѿбо Дизни!*

Сваког петка – ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

ПОНЕДЕЉАК	УТОРАК	СРЕДА	ЧЕТВРТАК	ПЕТАК	СУБОТА

*Каг ѿи је досадно, само звизни,
ѿрабиће ѿи грушѿбо Дизни!*

Сваког петка – ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

ПОНЕДЕЉАК	УТОРАК	СРЕДА	ЧЕТВРТАК	ПЕТАК	СУБОТА

*За баку је свирао Шѿраус
За ѿебе свира Мики Маус.*

Сваког петка – ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

ПОНЕДЕЉАК	УТОРАК	СРЕДА	ЧЕТВРТАК	ПЕТАК	СУБОТА

*За баку је свирао Шѿраус
За ѿебе свира Мики Маус.*

Сваког петка – ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

НИЈЕ СВАКА ЛОПТА ОКРУГЛА

З а лопту, омиљену играчку и деце и одраслих, знало се одвајкада. Можда је у почетку лопта била округао камен, можда гужва траве, касније крпењача, али увек је, бар смо тако мислили, морала бити округла. Међутим, ако смо тако веровали, погрешили смо. Ево зашто. Лопта за рагби — омиљени спорт америчке, енглеске и француске омладине — јајастог је облика. А разлог је необичан и веома прозачан: облик је био условљен материјалом, ове лопте су се у почетку правиле од бешика свиња.

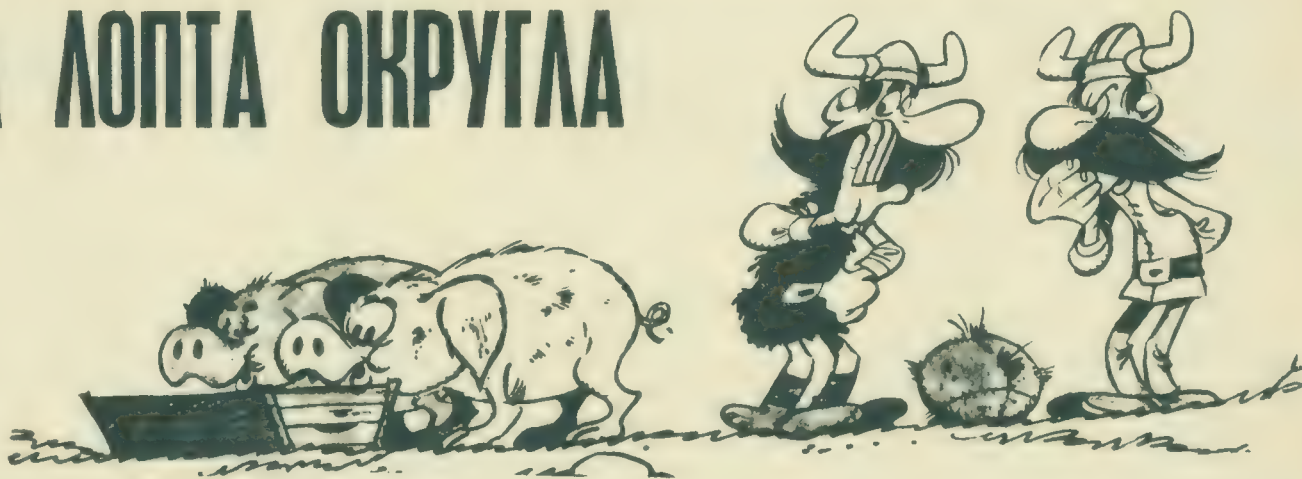
Почетком прошлог века у малом енглеском градићу Рагбију, позна-

том и по гоме што је у исто време и географско средиште Енглеске, живео је цревар по имену Вилем Гилберт. Он је видео да његови су-

грађани воле да се лоптају али да немају довољно лопти. Како је био добар трговац, решио је да покуша да их прави од бешика свиња. Ус-

пех је био изнад сваког очекивања и ускоро је Гилберт постао главни снабдевач свих колеџа у Енглеској. Вероватно да би Енглези и даље играли и фудбал и рагби и округлим и елипсастим лоптама да 1863. године нису ова два спорта коначно раздвојена. Тада је одлучено да се обе игре могу играти само округлом лоптом. Међутим, верне присталице рагбија нису се тога придржавале и наставиле су да играју лоптом овалног облика.

Посао цревар Гилберта наставио су и његови потомци тако да је данас његов праунук Џејмс Гилберт главни лифрант лопти за рагби за све међународне утакмице.

Час из БИОЛОГИЈЕ

ПОДВОДНИ »КОН-ТИКИ«

Швајцарски акванаут др Жак Пикар завршава изградњу подморнице у којој ускоро намерава да оствари једну од својих најамбициознијих замисли: путовање под морем низ Голфску струју дуго око 3200 км.

Четрдесет петогодишњи истраживач ће са пет сарадника, у току шестонедељног путовања на дубини од 300 м, посматрати живот под морем, фотографисати и вршити акустичне експерименте записивањем шума које стварају рибе и друге морске животиње. Једина покретачка снага подморнице у току пловидбе од Флориде до Нове Шкотске биће — Голфска струја! Др Пикар каже да ће та пловидба личити на подвиг сплава „Кон-Тики“ само што ће се ово путовање извршити под водом.

Челични труп подморнице дугачак је 15 м и тежак 130 тона. Израђена је у Швајцарској. Осма грање из подморнице вршиће се помоћу 29 алуминатора и разних других апарата као што су спољне телекамере, хидролокатори и други.

БЛАГОТВОРНЕ БОМБЕ

Због густог саобраћаја ваздух на токијским улицама толико је загађен да су на свим раскрсницама морале да буду постављене бомбе с кисеоником. Захваљујући томе саобраћајци могу да с времена на време прочисте плућа с неколико „гутљаја“ свежег ваздуха.

Када је свет створен, ватра није постојала. На Земљи је владала страшна зима. Онда Гром муњом запали шупље смоквино стабло које је расло на једном острву. Животиње су одмах сазнале где се то острво налази. Јер су виделе дим који се дизао високо у небо, али нису могле да пођу и узму ватру. Дубока вода заплускивала је обале острва. Тада су сазвале веће да оно одлучи шта да се ради.

Свака животиња која је могла да лети или плива, хтела је да пође и донесе ватру, али је Гавран предложио, зато што је био велик и јак, да он сам пође по њу. Остале животиње биле су уверене да ће он тај посао савршом сигурно обавити, те се ниједна више не јави. Гавран крену на пут.

Лете је високо изнад воде. Био је то веома дуг лет. Напокон Гавран слете на смоквино дрво, али док је стајао на ивици шупљине и питао се шта прво да уради, јара је опалила његово перје, а дим га је обојио у црно. Од тада је Гавран црн. Уплашио се и побегао. Вратио се на копно без ватре.

Тада се јавила мала Крештава Сова да она пође и донесе ватру. Стигавши на острво, опрезно

Уксухи змија побеже главом без обзира и врати се назад без ватре.

Тада велика змија Гулеги, звана Пузавица, одлучи да пође и донесе ватру животињама. Пошто је стигла на острво, успузала се на дрво, са спољне стране, као што то змије одувек раде. Када је нагнула главу над шупљину с огњем, дим ју је загушио и она је пала у разбуктали пањ. Једва је некако успела да спасе живу главу, али је остала црна као и мала Уксухи змија.

Свет је још био без ватре. Птице, змије и четвороноге животиње су, свака за себе, проналазиле некакав разлог само да не би пошле по ватру. Стога животиње сазову друго саветовање. На саветовању ниједна се животиња није добровољно јавила да крене до запаљене смокве.

ПРВА ВАТРА

се спустила на дрво и док је гледала доле, у запаљену и разбукталу ватру, струја тоглог ваздуха која се дизала увис опрљиле јој очи. И она се уплаши и побеже натраг на копно.

Онда кренуше Кликтава Сова и Краката Сова да донесу ватру. После неког времена, стигну до смоквиног дрвета, али је ватра буктала тако силно да их је дим потпуно обавио, а пепео који се дизао из дупље падао је око њихових очију, стварајући беле колутове. И оне су морале да се врате кућама, без ватре. Међутим, бели колутови око њихових очију, остали су до данас.

Пошто ниједна птица није хтела више да ризикује и пође по ватру, мала Уксухи змија је рекла да ће она поћи преко воде и донети ватру. Препливавши до острва и пузећи према запаљеном смоквином дрвету, откиде суву травку и понесе је са собом. Дрво је горело несмањеном жестином. Од дима и пепела није се ништа видело. Пламен је сукљао из стабла. Желећи да узме ватру, змија се привуче савршом близу. Али док је гледала одакле је најбоље и најбезопасније да припали травкицу коју је понела са собом, пламен је захвати и њена светла кожа постаде тамна као угљен. Уплашена мала

На крају, је Водени Паук рекао да ће он поћи по ватру. То није био водени паук који личи на москито комарца него другачији паук, с црним пахуљастим длачицама и црвеним пругама по телу. Он се отисну на пучину. Мало је пливао, мало ронио тако да му није било тешко да стигне до острва.

Уз пут је од своје нити оплео малу куглу с поклопцем на врху. Потом је ту куглу учврстио на својим леђима. Када је пристео на Острво, упутно се смоквином дрвету у којем је пламтео огањ. Опрезно се привукавши ватри зграбио је један угљенић и ставио га у своју куглу. Потом се са ватром вратио на копно.

Од тог дана свет поседује ватру. Зима је одмах престала и настало је топло лето. Водени Паук од тада стално на својим леђима носи куглу.

Индијанска легенда

Пробни пилот мајор Џејсон Робертс никад неће заборавити 8. септембар 1962. године. Тог дана требало је да испроба нов авион типа „скајхок“.

Уочи самог лета јављено му је да ће са њим путовати и један новинар, који жели да опише рад новог двоседа од којег се много очекивало. Маршрута је ишла од Снатла преко Канаде до базе Туле на Гренланду. Робертс, као уосталом и већина других пробних пилота, није волео друштво новинара. Запиткују све и свашта, не можеш потпуно да се концентришеш на инструменте и остало што је неопходно. Поготову кад су у питању експериментални авиони.

Док се ујутро 8. септембра спремао за лет, позвао га је командант на кафу и тамо га упознао с његовим сапутником. Мајор је био запрепаштен: сапутник му је била млада жена, Дајана Хантер. Робертс је до тада није познавао, али је читао неколико њених врло успешних репортажа с разних летова. Нешто због тих репортажа а нешто и због тога што је сапутница изгледала веома симпатична, прошла га је љутња.

Кренули су тачно у седам часова. Прву етапу чинио је лет до Туле. Ту је Дајана Хантер требало да остане док би Робертс сам даље наставио лет. При том је требало да испроба како се авион понаша на што већој висини и при што већој брзини, затим потрошњу горива, рад неких нових инструмената и друго.

У почетку је све ишло лепо. Дајана је извадила свој нотес и седишнички који је полако јела док је другом руком стално нешто записивала. Робертсу је у почетку било мило што га не узнемирава питањима као што то новинари обично чине. С времена на време сам је прекидао тишину да би јој скренуо пажњу на неки планински врх или реку. Објаснио јој је и како се ручије падобраном и седиштем за избацивање путника из авиона у случају несреће.

Кад су прешли преко Великог горњег језера, Дајана му је испричала да је Канађанка и да се као дете купала на том језеру али су се касније њени родитељи преселили у САД.

Чим су прешли у Канаду, време се променило и што су даље одмицали олуја је постајала све јача. Робертс је често мењао висину тражећи погоднију, где се авион мање тресао. Команде су отказивале послушност, све теже је управљао авионом. Једног тренутка авион је почео да пропада готово вертикално ка земљи али га је Робертс крај-

њим напором некако исправио и повео полако према земљи. Али, наједном је из мотора почео да избија дим. Више се није смело чекати.

За то пола часа колико се борио против олује и авиона нешто га је веома изненадило: била је то потпуна хладнокрвност његове сапутнице. Као да се све то што се дешава ње не тиче. У ствари она није хтела ни на који начин да утиче на одлуке пилота, веровала је у његову стручност и вештину. И кад јој је пилот рекао да се спреми за искакање она је то примила потпуно мирно.

А пилота је већ почела да хвата паника јер је пламен постајао све већи а резервоари бензина још су били готово пуни. Насупрот томе његова сапутница је полако ставила своју бележницу и перо у ташину, поново проконтролисала куку на падобрану и тек онда повукла

СП У ПОСЛЕДЊЕ

ручицу. Робертс је сачекао који секунд па је и сам повукао ручицу. Избачен као из топа полетео је ка небу, али се убрзо зауставио и почео да пада ка земљи. Пошто је ослободио седиште, повукао је ручицу падобрана и полако почео да пада ка земљи љуљајући се на ветру.

Само неколико тренутака касније зачуо је страшну експлозију. Његов авион више није постојао. То је била несрећна околност за њега и његову сапутницу. Јер, спасиоци приликом спасавања најпре виде остатке авиона. А, његов авион се распао у хиљаде комада који су се потпуно изгубили у густој шуми.

Размишљајући о несрећном паду неко време изгубио је из вида свог сапутника. Падао је кроз густе облаке и није знао колико је до земље и где ће пасти. Када је изишао из облака више није било помоћи. Испод њега указала се густа шума. Брзо је покрио лице рукама, прекрстио и згрчио ноге спреман за незгодан пад. Као што је и претпостављао падобран се закачио за грање дрвета и он је остао да виси.

Тек тада је почео да мисли на своју сапутницу и да је дозива у помоћ. Срећом, време се стишало па је доде у шуми владао мир. Хоће ли га Дајана чути и шта је са њом, да ли је она била боље среће? Био је пресрећан кад је зачуо њен глас.

Кад је угледао њен исцепан костим и модрице на рукама и ногама схватио је да је она имала муке док се ослободила падобрана и стигла до земље. Уз њену помоћ Робертс је некако успео ножем да се ослободи падобрана али приликом пада на тло осетио је бол у зглавку десне ноге. Пустимо њега да нам даље сам прича о томе:

„По мојој оцени налазили смо се двадесетак километара западно од реке Гост, а то није правац лет. ниједне линије. Нисам о томе желео ништа да кажем својој сапутници да је не бих уплашио. Али она као да је схватила наш положај, рекла

штапавао се. После неколико часова напорног пута једва да смо прешли два-три километра. Дајана је села на земљу и рекла ми: „Мајоре, ја даље не идем. Само се мучим пробијајући се кроз ову шуму а знамо да нам нема спаса.“ По је било први пут да проговори тог дана. Онда је поново заћутала, само што је с времена на време квасила усне. Вероватно ју је морила жеђ од које сам и ја патим. Шта се догодило с водом кад је дан раније киша падала?

После дужег убеђивања Дајана је пристала да настави пут. Надала се да ћемо наићи на воду. Често је застајала. Муке сам имао док сам је поново натерао да крене; морао сам понекад да је ударим да би је некако вратио у стварност. Срећом, при крају другог дана лутања наишли смо на један поток и ту се мало повратили.

Држали смо се тог потока јер смо претпостављали да се он улива у неку речицу. И заиста, после читавог дана пробијања стигли смо до ушћа потока у речицу у којој је било чак и рибе. Покушао сам нешто да уловим али после доста мука једва сам упецао две рибе које смо испекли.

Моја сапутница више није могла да иде и ја сам решио да је ту за неко време оставим а сам кренем низ речицу у нади да ћу наићи на реку Гост где ћу можда имати више среће. Напредовао сам врло споро јер ми је чланак јако отекао и нога ме болела. Међутим, кад сам се увече спремао да легнем осетио сам дим. Помислио сам: да то Дајана није запалила ватру? Брзо сам кренуо у правцу где сам је оставио. Ишао сам целу ноћ јер, нешто због мрака а нешто због ноге, ни сам могао брзо да напредујем. Стигао сам у саму зору и шта сам видео: шума је горела. С муком сам се пробио до Дајане. Неким чудом остала је неповређена али у несвести, вероватно од дима.

Били смо окружени ватром која се све више удаљавала од нас. Нисмо могли нигде да кренемо. Око подне чули смо звук мотора а ускоро смо угледали и сам авион. Скинуо сам кошуљу и почео њоме да машем. Срећом, ватра је била очистила дрвеће од лишћа и грана тако да нас је пилот приметио и бацио нам потребну помоћ. У исто време нам је бацио и једну мапу упућујући нас на пропланак где ће нас чекати хеликоптер. И тако захваљујући томе што је Дајана, у најтежем очајању, запалила ватру да би што пре умрла, ми смо били спасени после пет дана патњи које никад нећемо заборавити. Ни Дајана ни ја.

ВРЕМЕТЛОВ

Листови и часописи из 1912. године толико су нам били занимљиви да смо наш новинарски времеплов зауставили и још мало остали у тој години

ВАЗДУШНЕ КОЧИЈЕ

Познати конструктор аероплана Дајч де ла Марг предложио је Блериу да конструише аероплан нарочитог типа за превоз путника у затвореној кабини Блериу се свидела ова идеја и ових дана он ју је и остварио прика-

завши свом колеги праву летелу поштанску кочију.

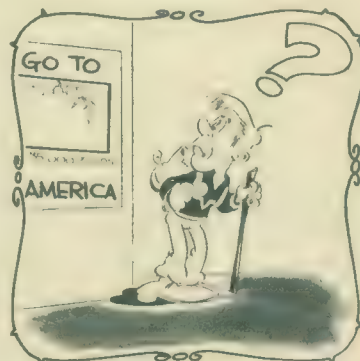
Пробе које су тек почеле у Етампеу и прва искуства објављују да ће настати нова епоха у авијацији.

Засад се о тој крилатој кочији зна да је то моноплан.

Цена открића Америке

Откривање Америке ни из далека није стајало колико данашње научне експедиције. Један шпански новинар пише да је пронађена књига расхода Пинзона из Палоса који је организовао експедицију Кристифора Колумба. Колумбо је, као глава експедиције, требало да добије годишњу плату од 1500 пезета (око 7.000 нових динара). Његови помоћници, капетани друге две каравеле, по 150 реала (око 70 динара) месечно. За њихово издржавање током пловидбе одређено је по 6 пезета месечно (око 31 динар).

Опрема све три каравеле стајала је 1400 пезета. Од августа 1492. године до марта 1498, током целе експедиције,

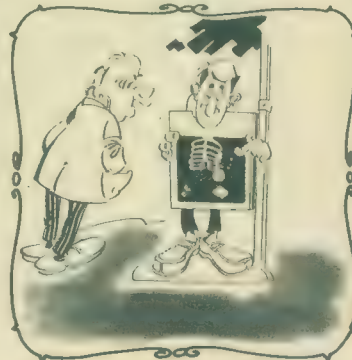

Колумбо је потрошио 22 хиљаде пезета.

Према томе, откриће Новог света стајало је свега 36 хиљада пезета или око 168.000 динара.

Груди савременог човека

Овај цртеж начињен према једном рендгенском снимку показује нам како изгледа грудни кош савременог становника једног великог града. Поред ребара и грудне кости видимо и све металне предмете које је човек за време рендгентског снимања имао при себи: цепни часовник, ланчић, привезак за ланчић, дугмад, табакера, ситан новац.

ЖЕНСКА ВАТРОГАСНА БРИГАДА

У Француској већ постоје жене-кочијаше и жене-шофере. Данас се, како у Француској тако и у Енглеској и Америци, организују и ватрогасне бригаде састављене искључиво од жена. Прва таква бригада организована је у граду Вану у Бретањи. Ван се поноси својим ватрогасном бригадом и прилозима попуњеним од грађана створена су средства да се набави сва опрема заједно с ватрогасним колима. Вежбе бригаде увек привлаче читаве гомиле посматрача а празницима бригада уз звуке марша пролази

улицама у пратњи мушкараца-ватрогасаца који носе у рукама запаљене буктиње.

АС М ТРЕНУТКУ

ми је: „Мајоре, слободно ми реците да смо у безизлазној ситуацији. Ја се не плашим јер сам данас већ једном умрла. Два пута не могу.“ Тада ми је било јасно да се иза њене равнодушности ипак крије страх. Уосталом, као и код мене.

Киша је почела да пада, наложили смо ватру да се колико-толико осушимо. Иако је било топло, нисмо смели да заноћимо мокри. Узели смо да прегледамо шта имамо од хране и „алата“. Ја сам имао летачки перорез, један пакетик за одбијање ајкула у случају спуштања на море и упаљач у коме је било савим мало бензина. Моја сапутница је имала једну шанглу чоколаде, пакло цигарета, пудријеру и чешаљ. Све остало и она и ја смо изгубили приликом пада.

Ноћ је била мирна, тишину је једино прекидало завијање вукова. Зглавак на ноzi боло ме је све више. Целе ноћи ложио сам ватру и нисам могао да спавам. Чим је свануло, кренули смо према истоку. Био је то напоран пут јер смо често морали да се пробијамо кроз густо жбуње. Нога ме је све више болела; одсекао сам грану и по-

НАЈУЗБУДЉИВИЈЕ ПУСТОЛОВИНЕ БУФАЛА БИЛА, ЈУНАКА ДИВЉЕГ ЗАПАДА, НЕУСТРАШИВОГ БОРЦА ПРОТИВ ЗЛА И НЕПРАВДЕ, ОПИСАНЕ СУ У 23 РОМАНА. СВИ ТИ РОМАНИ ОБЈАВЉЕНИ СУ САДА У 9 КЊИГА, ИЛУСТРОВАНИ У БОЈИ И У ТВРДОМ ПОВЕЗУ. ТО ЈЕ НАЈЛЕПША ЗБИРКА КЊИГА О БУФАЛУ БИЛУ! 2.200 СТРАНА, 80 СЛИКА У БОЈИ!

А САД ПРОЧИТАЈТЕ ПАЖЉИВО УСЛОВЕ ЗА ДОБИЈАЊЕ НАГРАДА:

- 1) СВАКО КО КУПИ КОМПЛЕТ КЊИГА О БУФАЛУ БИЛУ ДОБИЈА БЕСПЛАТНО ШЕСТОМЕСЕЧНУ ПРЕПЛАТУ НА „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“, У ВРЕДНОСТИ ОД 44 НОВА ДИНАРА.
- 2) НА СВАКИХ 150 КУПАЦА ДОДЕЉУЈЕ СЕ БЕСПЛАТНО ПО ЈЕДНА РУЧНА РАДИО-СТАНИЦА ВОКИ-ТОКИ ПОНИ ЦБ 36, ЧИЈА ВРЕДНОСТ ИЗНОСИ 3.000 НОВИХ ДИНАРА! ОВУ НАГРАДУ МОГУ ДОБИТИ И ПОЈЕДИНЦИ И ШКОЛСКЕ БИБЛИОТЕКЕ И КЛУБОВИ РАДИО-АМАТЕРА, УКРАТКО: СВИ УЧЕСТВУЈУ У ИЗВЛАЧЕЊУ НАГРАДЕ.

Да бисте се укључили у круг добитника, довољно је да поручите комплет од 9 књига о Буфалу Билу. Попуните читко поруџбеницу, дајте родитељима да је овере у својој радној организацији (ово само ако купујете на отплату, а кад се купује за готово, овера није потребна), затим налепите оверену поруџбеницу на дописну карту и пошаљите на адресу:

ИЗДАВАЧКО ПРЕДУЗЕЋЕ

»ВУК КАРАЏИЋ«

БЕОГРАД — КРАЉЕВИЋА МАРКА 9.

Остало је наша брига: добићете књиге и бесплатну шестомесечну преплату на „Политикин забавник“. Истовремено бићете укључени у извлачење главног добитка: радио-станице ВОКИ-ТОКИ, која ће се на сваких 150 купаца доделити извлачењем добитничког броја. Прво извлачење извршиће се чим стигне 150-та поруџбина, а резултат ћемо објавити у првом следећем броју Политикиног забавника. Друго извлачење обухвата купце по редоследу од 151 до 300, треће од 301 до 450 итд.

ПАЖЊА: Ако не желите да исецате поруџбеницу, да не кварите комплет Политикиног забавника, онда узмите дописну карту и тачно препишите на њу све што стоји у поруџбеници.

НО ПРОЧИТА ОВО САЗНАЋЕ КАКО МОЖЕ ДОБИТИ БЕСПЛАТНО ПРАВУ РАДИО-СТАНИЦУ »ВОКИ-ТОКИ« МАРКЕ ПОНИ СВ-36

ПОЖАР У ГОЛДЕН СИТИЈУ

Разбојничка банда „Перијски вуци“ месецима је дивљала у околини Голден Ситија. Узалудни су били сви покушаји да се уништи. Најзад су „перијски вуци“ дошли на паклену мисао да запале читав град, подигнут од дрвета. На челу грађана, Буфало Бил се супроставио разбојницима, док су куће одасвуд гореле...

— Бандити поново излазе! — повика Буфало Бил, гласом промуклим од дима. — Брзо, брзо, отерајмо их!

И сам појури напред, не примећујући да су други, уместо да га прате, остали кукавички на својим местима или почели да беже.

Случај доведе разбојника Гордона баш пред Била. Злобно се смешећи, бандит опали, али зрно промаши циљ и Гордон псујући одбаци пушку. Испалио је последњи метак. Није имао времена да узме другу, јер га Буфало Бил већ дохвати и подиже увис, па га затим свом снагом тресну о земљу. Ударац је био тако јак да су бандиту прела ребра. Остаде непомично опружен.

— С овим сам готов! Ко је сад на реду? — узвикну Бил.

— Ја! — добаци на то један од вођа „Перијских вукова“, бандит Скот.

Бил испали метак. Скот се заљуља, али остаде на ногама, као да ни окрзнут није.

— Проклетство! — заурла Буфало Бил, не верујући сопственим очима. Можда нека амајлија чува тог демона?!

— Моје тело је заштићено као и твоје. И ја имам оклоп... — јави се бандит Скот, уз ироничан осмех.

Нерањивост Буфала Била дала је повода легенди да он носи гвсздену кошуљу коју не може да пробије ни нож ни куршум.

— Мислиш ли да сам кукавица као ти? — рече на то Бил и поцепа кошуљу. — Будало, ево мога оклопа: погледај!

Показа голе груди.

— Убићу те! — крикну Скот и баци се према Буфалу Билу.

(Наставак у књизи „БУФАЛО БИЛ И ЖУТА РУКА“, стр. 111)

ПОРУЏБЕНИЦА (ЗАБАВНИК)

ПРИЈЕМНИ БРОЈ ЗА
НАГРАДУ ВОКИ-ТОКИ

Овим поручујем комплет од девет књига о Буфалу Билу, по цени од НД 225. — за комплет. Књиге ми пошаљите одмах, а њихову вредност исплатићу по пријему-поузећем, односно отплатићу у 10 рата по НД 22,50 (непотребно прецртати).

Презиме, име, занимање и адреса: _____

На исту адресу шаљите ми бесплатно „Политикин забавник“, за период од шест месеци.

Овера о запослењу
(само за купце на отплату)

МП

(потпис)

Потпис купца и бр. личне карте

ЧУДЕСНО ОДЕЛО

$$x^2 - 4y\left(\frac{3y}{x}\right) = x^2$$

НЕПИСМЕНИ СТРУЧЈАЦИ

На Фици острвима има много малих сланих језера. У њима живи риба ава — нека врста скуше. Меланезани лове ову рибу по строго утврђеним правилима: одређеног дана сви становници села загазе у плитка језера и почињу да пливају подижући ногама муљ са дна. Из муља се тада издваја барски гас са примесама сумпорводоника. Рибе ошамућене од ових гасова испливају на површину језера где их домороци купе рукама или убијају копљем.

По мишљењу енглеског биолога Дејвида Атенороа, који је неколико пута учествовао у оваквом лову, меланезански ритуал хватања рибе све у све му одговара захтевима ихтиологије. „Као да га је прописао најбољи стручњак за одгајивање риба“ — каже он.

Домороци лове рибу после бацања икре а пре но што се млади излегу из те икре (којој није потребна велика количина кисеоника). После лова у води се поново јавља потребан кисеоник а муљ подигнут с дна пружа младунцима могућност да лакше нађу своју праву храну.

Лестер је био веома бистар за својих девет година. Нарочито је био јак у математици. — Чуј, Лестеру — каже му отац — ако је $x^2 - y(3y/x) = 14$ у чему је равно ху.

И Лестер би одмах дао правилан одговор.

Када је завршио четврти разред само са петицама у сведочанству чика Фред му је поклатио одело-костим пса. Костим је изванредан као да је по њему кројен и сашивен. Кад би га обукао, човек би се могао заклети да то није дечак већ велик добро ухрањен пас-чувар.

Лестер је веома савесно играо улогу пса и постао у томе прави уметник. Научио је чак да даје шапу, да се преврће преко главе, да „умире“ и томе слично. Кад је своју тачку довео до савршенства, иступио је пред родитеље. Тата и мама били су узбуђени.

— Ти си право чудо од детета, Лестер, — кажао је отац.

Отада, кад год би неко дошао у госте, родитељи су молили Лестера да обуче псећи костим и да забави госте. Он је тако уметнички завијао по псећи да су гошће пљескале рукама и узвикивале:

— Чујте га само! Он покушава да нешто каже!

Он је кевтао, цвилео и гости су га чешкали иза ушију. Затим би откопчавао свој костим и извлачио се из њега. Сви би се страшно чудили и дивили.

Лестер је толико заволео свој костим да више није седео од јутра до мрака над школским књигама.

— Почео је све више да личи на обичну децу — ојаћено је говорила мама.

После школе Лестер је облачио свој псећи костим и одлазио у парк да се игра с дечама. Хватао је и доносио њихове лопте и штапове.

Понекад би изигравао ловачког пса или пуштао да га упрегну у колица. И радовао се више него икад раније јер није имао другова. Дечаки су га прихватили као паметног пса и волели га.

Једном је Лестер чуо како деца у парку говоре о њему.

— Чуј, па тај пас није ничији — казао је један дечак.

— А ти би хтео да нађеш његовог господара и да добијеш награду? — запитао је други.

— Не, хтео бих да га поведем својој кући.

Лестер је помислио да ће то бити забавно: како ће изненадити мамишана и његову породицу. И пошао је с њим. Целим путем је поскакивао и трчао правећи се да трчи за мачкама. А када су стигли до старе најамне кућерине, где је дечак живео, Лестер је открио да у том крају никад није био.

Дечак се успео степеницама и увео га у кухињу.

— То сам ја, мама, — казао је. Погледај какво сам псетанце довео.

— Одмах да си извео тог шугавог пса док ти главу нисам откинула — расејано се одзвала дечакова мама.

Лестер је подвио реп и шмугнуо собу. Тамо је, држећи чашу у руци, седео човек. Ударио је ногом Лестера у слабину.

Лестер је излетео у предсобље. Не, овде му се не допада, треба да изиђе из своје улоге...

Али, „рајсфершлус“ на његовом костиму се заглавио!

Вукао је и вукао али га никако није могао кренути. Шта да ради? Кад би само знао пут до куће... Чика Фред би га одвезао до фабрике и они би тамо отворили „рајсфершлус“. У најгорем случају мама би позвала ватрогасце. Али како да дође до куће? Мораће да замоли дечака и његову маму да му покажу пут.

Кренуо је натраг у кухињу унапред се смејући у себи како ће се они изненадити кад он проговори! Улазећи Лестер је чуо како дечакова мама каже:

— Добро, добро, али хранићеш га само отпацама хране ни на шта више не рачунај.

Тада је Лестер проговорио:

— Ја знам да је ово за вас потпуно неочекивано, али ја уопште нисам пас. Дечак сам, зовем се Лестер и живим у улици Хамингберд Крешцент број 2331 и на јесен ћу поћи у пети разред. Чика Фред ми је поклатио овај псећи костим, али на несрећу „рајсфершлус“ му се покварио. Да ли бисте могли да ми покажете пут до куће? Хоћу да се вратим мами и тати.

$x^2 - 4y(3y/x) = 7$

Дечакова мајка пљеснула је рукама и узвикинула:

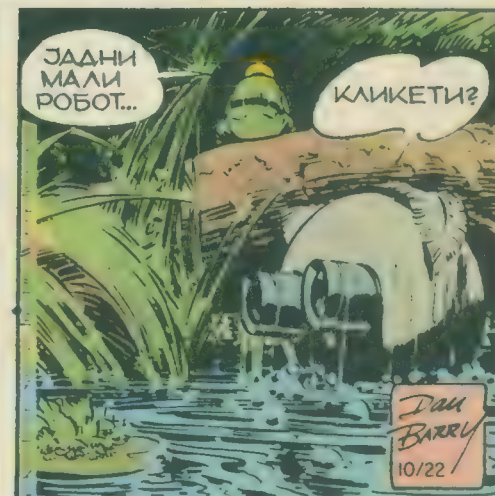
— Чујте га само! Он покушава да нешто каже.

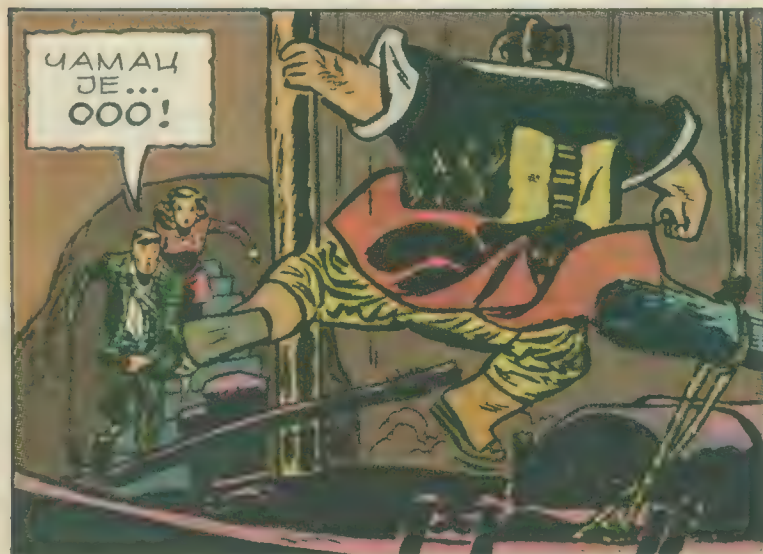
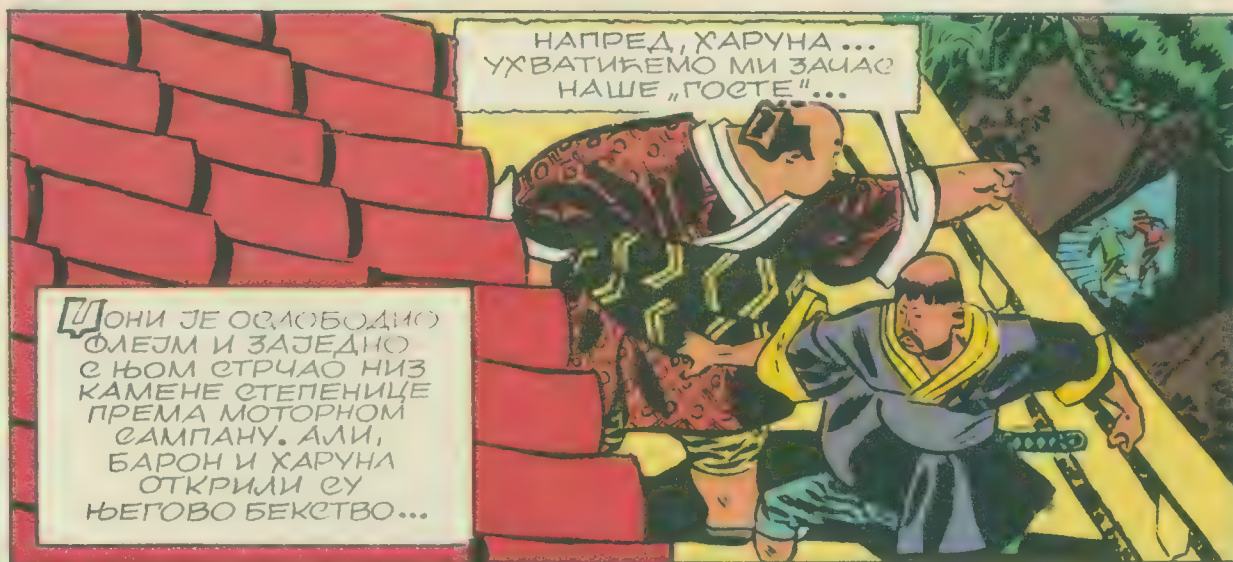
Доналд Хол

ХУМОР НА ДВЕ И ЧЕТИРИ НОГЕ

— Излази, малиша, иначе ће од шебе још и кајану да нађрабе!

ЛИНО ВЕНТУРА

Омиљен спорт
— куглање на леду

Од бокса
до куглања на леду

О Лину Вентури, француском глумцу италијанског порекла, мало знамо јер он не воли публицитет и избегава интервјуе. Оно што прво пада у очи јесте да је грубе спољашњости, робустан и не би се могло рећи да је леп. И у филмовима углавном игра сурове људе и дивље карактере који одговарају његовом изгледу. Остварио је преко педесет таквих улога.

Па ипак, иза тог изгледа крије се не само изванредан уметник, већ и хуман човек. Јер, Лино Вентура не сматра филм својом првом дужношћу већ, то ће многе изненадити, изнад свега ставља бригу о болесној, ментално заосталој деци. Досад је већ основао десетак институција за збрињавање и лечење ових несрећних малишана. Без икакве позе и рекламе он упорно жели да, колико може, ублажи људске патње.

Рекли смо да Вентура не жели да буде звезда и не воли штампу. Зато се може сматрати малим подвигом то што је швајцарски новинар Жорж Гигахс успео да с њим разговара и да открије свету понешто од његове праве природе.

Ево шта Гигахс каже:

— Затекао сам га на одмору у Кран-сир-Снеру управо док се куглао на леду. Рекли су ми да је то његов омиљен спорт и да ћу, можда, успети да га приволим на разговор. После мањег нећкања пристао је под условом да не говоримо о филму.

— Пошто сам вам обећао да вас нећу питати о филму, можете ли ми рећи чиме сте се бавили до 1953. године, односно до дебитовања у Бекеровом филму „Не дирај у лову“, са Жаном Габеном као партнером?

— Свим и свачим. Ја сам Италијан, рођен сам у Парми. Још док сам био сасвим мали отац је са целом породицом напустио Италију и идући трбухом за крухом дошао у Француску. Умро је кад је мени било само девет година. Морао сам да се сналазим сам, јер, знате, за децака од 9 година веома је важно да сваког дана једе.

— Шта сте радили?

— Рекао сам вам, све. Најпре сам био курир, затим разносач, продавац новина, прао сам кола, био механичар. Кад сам мало одрастао, почео сам да се бавим организовањем спортских приредби и боксерских мечева. Као што знате и сам често боксујем у филмовима. Али онда сам се стварно тиме бавио, био сам чак и шампион Европе 1949/50. године.

— Чини ми се да између бокса и куглања на леду има неке разлике.

— Свакако. Али уговором ми је забрањено да се бавим опасним спортовима. Сем тога, имам четворо деце.

Лед је био пробијен и Вентура је сам начео „забрањену“ тему, настављајући да говори:

— Снимам само два филма годишње. Већ годинама се тога придржа-

Снимак из најновијег филма снимљеног у Мексику

вам јер сматрам да је за једног глумца то сасвим довољно. Снимају само због снимања, бесмислица је. Добро проучим сваки сценарио пре него што се прихватим улоге у филму.

— А позориште?

— У позоришту нисам никад глумио. Не знам да ли бих умео. Али зато сам у неку руку сваштар. Највише волим да мајсторишем, а кад сам слободан играм са пријатељима фудбал, тенис или возим аутомобил.

— Имате ли добар карактер?

— Није баш препоручљиво говорити о себи. Сем тога у мом животу нема ничег необичног. Лош карактер? Не, не бих рекао. За време снимања могу да се спријатељим са колегама, а ако ми неко баш није нарочито симпатичан, онда га се клоним. Пре свега посао не сме да трпи.

— Волите ли своје филмове?

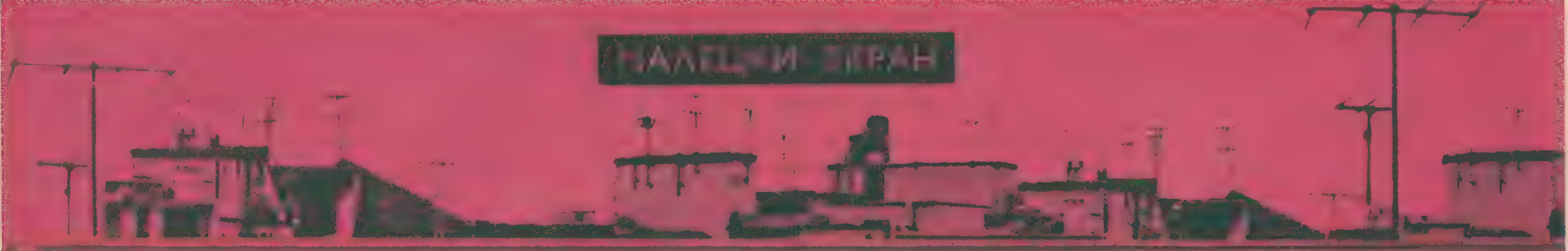
— Неке нисам ни видео, а неке не бих желео поново да видим. Недавно сам се вратио из Мексика где

сам провео три месеца на снимању филма „Лешинар“, према истоименом роману енглеског писца Џона Карика. Режиер је Хосе Ђовани а ја сам био једини глумац Европљанин. Остале улоге играли су најпознатији мексички глумци.

Разговор се полако гаси. Схватим да би познати глумац желео бар док је на одмору, да не мисли о филмовима. Чак ни о онима који су му донели славу у целој Европи, као што су „Такси за Тобрук“, „Сто хиљада долара на сунцу“, „Дивљач је пуштена“, „Врели асфалт“ и другим.

— Да завршимо. Изгледа да вас судбина болесне деце заокупља и узнемирава?

— Да. Волео бих кад би у мојој акцији помагања овим малишанима учествовала и ваша земља. И друге земље. Јер осим новца, потребно је и много добре воље и још више... много, много љубави према овој деци.

ПИШЕМ, ПИШЕМ ПЕТНАЕСТ

Павле Минчић — песник, глумац, музичар, певач, гладница и свезналица

Имао је седам година и био заљубљен у једну Бранкицу која је имала две кикице. И сад се она зове Бранкица, али више нема кикице. Све је било лепо док је једног дана није видео како дели доручак с једним момком, који је такође имао седам година. Увређен, отрчао је у разред, кришом узео креду и на путу од школе до куће цртао је ту Бранкицу на зидовима и гарабама. Из освете. Нек је сви виде и препознају.

Павле одавно већ нема седам година и више не црта по зидовима. Сад пева и глуми и свира за децу, а недавно је и пропевао сетивши се те своје прве љубави. Тако се родила песма „Пишем, пишем петнаест“.

„Пишем, пишем петнаест. да напишем петнаест,
Ко ми неће веровати, нек напише сам
Нацртаћу те тако по плочницима и зидовима
старих кућа,
Да те упознају и деца и врашци,
Нацртаћу те тако по стубовима
Да те препознају пролазници сви.
Нацртаћу те тако на клупама, стази и трави,
Да те виде и пуштери и мрави.
Нацртаћу те тако да те оперу лако, први
Ветар и прва Киша.
Већ сутрадан, да те могу заборавити“.

ДОБРО ЈУТРО, ДЕЦО!

Сваког четвртка радио-емисија „Добро јутро, децо“ не може да се замисли без Паје Минчића и његовог саветовалишта. Деца с нестрпљењем очекују да их Паја саветује како и шта да раде када се нађу у разним ситуацијама. А деца слушају пажљиво и чуде се одакле Паја све то зна. Стварно, откуд Паја све зна? Одговор је прост: и он је био мали, чшао у школу, интересовао се за све на свету, баш као и данашња деца; после гимназије завршио је позоришну академију и — на крају постао глумац.

Питали смо га који му је догађај из емисије

За пријатан почетак дана

„Добро јутро, децо“ остао нарочито у сећању. Снимао је с Мићом Татићем и Вером Белогрић. Студио је тога дана био све време заузет па је снимање емисије почело негде пред поноћ. Умориан од дугог чекања, Паја је уместо са „добро јутро“ почео емисију са „лаку ноћ, децо“. Сви у студију почели су да се смеју, а почетак емисије је морао да се понови.

Велику популарност стекао је играјући Пају гладницу у емисији „На слово, на слово“. Чега се из тог времена најрадије сећа? Једног дана

стигло је писмо. Од оца неког Зорана, сина јединца, који раније није хтео да једе па су морали да му причају приче и изводе којешта сви из куће. А сада наједном, угледајући се на Пају гладницу из емисије, све може да поједе.

Између многобројних писама које прима од деце, једно се издваја: писао му је неки дечак и на крају сваке реченице стављао малу Пајину слицицу, исечену из новина. Павле му је одговорио на писмо и упитао га шта му значе те слицице. Дечак му је одговорио: „Па, наравно гачке“. Чудно, да се Паја који све зна тога није сам сетио.

Павла Минчића деца знају из позоришта, са телевизије, филма, радио-пријемника. Али, Павле није само глумац за децу; он је већ дванаест година глумац у Народном позоришту и „Атељеу 212“ и остварио је 50 позоришних улога. Тумачио је озбиљне ликове у „Носорогу“ Јонеска, у „Песми“ Оскара Давича у Народном позоришту, као и у представи „Дневник једног јудака“ на сцени „Атељеа 212“.

КАКО САМ ПОЧЕО ДА СВИРАМ НА ТЕСТЕРИ?

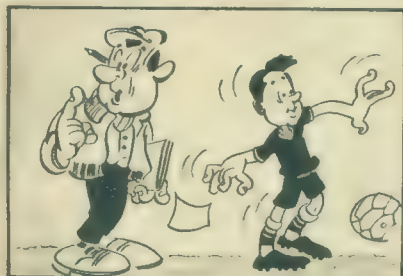
Павле свира на неколико инструмената. Он је самоук што ипак не значи да те инструменте не свира добро. Многи ће се сетити његових концерата на радију или на телевизији, кад је свирао клавир, хармонику, мелодику (једна врста флауте) па чак и тестеру! Да баш тестеру или још боље речено пилу, која служи за пиљење дрва. Паја је успео да од ње створи инструмент на коме је прави виртуоз. Ево како се то десило. Као дечак једном је ишао у подрум по дрва. Сагињући се за дрветом, сапleo се о тестеру и уместо да он јавкне, јавкнула је тестера. Тако је Павле извукао први тон из тестере. То му је дало идеју и он је доста времена провео вежбајући да би данас умео да свира чак и на тестери. Заиста, има ли шта Паја не зна?

Хиљаду лица Павла Минчића

НАША РЕПРЕЗЕНТАЦИЈА 1950. ГОДИНЕ

Молимо вас да нам одговорите на ова питања: „Какав је био састав Југославије и Бразила на светском повенству у Рио де Жанеиру 1950.

године? Колико је било гледалаца, ко је дао голове и ко је озледио Рајка Митића?

Јово Сушак
Сплит

У саставу наше репрезентације која је играла 1950. године у Рио де Жанеиру били су: Мркушић — Хорват, Станковић — Чајковски (капитен), Јовановић, Бајић — Вукас, Митић, Томашевић, Бобек, Чајковски П. Састав бразилске репрезентације: Бархоса — Августо, Жуве-нал — Ели, Данило, Бигоде — Манека, Зизињо, Адемир, Шаир, Сико. Утакмицу је судио енглески судија Грифиел. Стрелци су били: Адемир у 4. минути, Зизињо у 70. Гледалаца 200.000. А што се тиче озледе Рајка Митића то је било овако: наши играчи излазили су на терен кроз тунел, последњи је био Рајко Митић. Он је трчао погнуте главе и пре времена се исправио, тако да је ударио главом о оштру ивицу полуге на самом излазу из тунела. Повреда није била тешка и у 8. минути Митић је већ ушао у игру.

ДИЗНИЈЕВИМ ТРАГОМ

Урадио сам један стрип и желео бих да вам га пошаљем али сам на претпоследњој страни у Забавнику прочитао да не враћате стрипове које добијате. Молим вас одговорите ми: „Зашто не враћате стрипове“ и да ли упућујете цртача на грешке које је направио у стрипу да их не би даље понављао у раду.

Небојка Митровић
Власотинце

У новинарским предузећима усталила се пракса да се примљени рукописи, фотографије и цртежи не враћају јер би за то била потребна читава екипа службеника. Међутим, што се тиче стрипова ствар је другачија. Засад имамо довољно стрипова, а ако нам буде потребна попуна расписане конкурс за најбољи стрип. Што се тиче упућивања на грешке и усмеравања у даљем раду, ми вам саветујемо да нас посетите ако долазите у Београд. Наши ће вам сликар-илустратори указати на евентуалне грешке.

РАНКО НАОПАНКО

Надица Стојановић из Крушевца нас пита: „Објасните ми сврху рубрике „Ранко Наопанко“?

Овај стрип-цртанку објављујемо за мање читаоце. Да се мало насмеју (јер многи од њих су помало такви) а и да уче како се црта.

МАЛА ПОШТА

МУЗИЧКА ШКОЛА ЗА ПОЧЕТНИКЕ

Имам велику жељу да похађам неку музичку школу за почетнике. Молио бих вас да ми дате адресу једне такве школе у Београду. Ученик сам трећег разреда основне школе.

Мића, Београд

Најбоље је да се обратите музичкој школи „Станковић“ у Улици кнеза Милоша број 1.

ДА ЛИ СУ ПАЈА И МИКИ РОБАЦИ?

Дугогодишњи сам вам пријатељ. Забавник је мој најомиљенији лист. Увек нестрпљиво очекујем нови број и са радошћу га читам. Одушевљено ме садашњи суперколер ли-ста.

Молим вас одговорите ми на питање: Да ли су Паја Патак и Мики Маус у каквом сродству и зашто се они никад не појављују заједно у стрипу.

Драган Раденковић
Ниш

Аутор ваших љубимаца је Волт Дизни, који је прво створио Мики Мауса, затим Пају Патка и онда све остале јунаке. Он је своје јунаке груписао у „породице“ и никад их није састављао. Према томе, Паја и Мики нису ни у каквом сродству.

КАКО СЕ ПРЕПАРИРАЈУ ПТИЦЕ

Драга редакцијо, Много читам о мајсторима-препараторима птица, па ме интересује да ли се препарирање може научити из неког приручника. Желео бих да се у слободним часовима посветим том послу.

Недељко Васић
Беоцин

Тренутно нема ниједне књиге о препарирању, али „Ловачке новине“, које издаје Новинско-издавачко предузеће „Дневник“ из Новог Сада, Гајева број 15, почеле су да објављују мали курс о препарирању животиња и птица. Најбоље њима да се обратите.

БУДУЋА ГЛУМИЦА

Желела бих да постанем глумица. Идем у VI разред основне школе и III музичке. Немојте ми саветовати да ту мисао оставим и да даље учим школу. Одговорите ми ако можете без икаквих савета како да постанем глумица.

Наталија Павков
Нови Београд

Наравно, ви нисте једина девојчица која би желела да постане глумица. Само то није тако једноставно. Да бисте постали глумица, треба да се упишете

на Академију за позориште, филм, радио и телевизију. Академија има ранг факултета, значи треба прво да се заврши средња школа. И поред тога постоји обавезан испит за проверу способности. Међутим, у изузетним случајевима, кад је у питању велики таленат, Академија прима и кандидате с нижом школском спремом, и тада они полажу допунски испит за средњу спрему. Ми вам саветујемо да се обратите Академији која се налази у Београду, у Кнез Михаиловој 46, тамо ћете свакако добити још потпунији извештај.

Овим писмом одговарамо уједно и осталима који се интересују за глуму.

НЕСРЕЋНА У ШКОЛИ

Имам 15 година и идем у VII разред. Замолите бих вас да ми помогнете. Од петог разреда сам школу омрзла. Три пута идем у исти разред а никако да га завршим. Почела сам да мрзим сваки предмет и кад идем у школу не мислим се. Кад покушам да читам брзо заборавам прочитано градиво. Просто не знам шта да радим. Родитељи ме не разумеју.

Мики Земун

Пре свега морамо вам објаснити да је неопходно да завршите основну школу, јер без те школе не можете даље.

Није неопходно да наставите даље школовање, али и ако се определите и за занат, основну школу морате имати. Према томе, морате бити упорни, у средсредите се на оно што читате и учите. Успех неће изостати. Покушајте да искрено разговарате сами са собом и откријете због чега је и кад дошло до таквог вашег односа према школи. Можда ћете откривши разлог отклонити последње. Уколико вам се учини да сами не можете да нађете одговор, дођите код нас у редакцију на разговор. Надамо се да ћемо заједно успети да нађемо решење.

Не смете мислити да вас родитељи не разумеју. Они су само забринуте за вашу будућност а ње, тога сте вероватно и сами свесни, нема без одређеног занимања. А за свако занимање, као што смо вам у почетку написали, потребна је бар завршена основна школа.

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉА

Имам 15 година и желела бих да се дописујем са вршњацима из наше земље. Скупљах фотографије филмских глумаца. Обожавах Пјера Ђериса. Љубица Нузић, О. Ш. „Иван Г. Ковачић“, Зеница.

Ученик сам VI разреда основне школе. Учим руски језик и волим рвање, бит-музику, скупљах салвете и стари новац. Стеван Новаков, Јужни ред 2/а, Брестови

Желим да размењујем писма с пријатељима из других земаља, и да се кроз писма упознам са животом младих ван граница наше државе. Имам 16 година и идем у III разред гимназије. Беба Перичин, кеј Моше Пијаде 8/III, Нови Сад.

Желеда бих да се дописујем са друговима и другарицама широм Југославије. Идем у VII разред. Скупљах иностране и наше салвете, марке и омотаче од чоколаде. Јулијана Апић, М. Тита 101 Сусек.

Скупљах разгледнице градова и фотосе глумаца и певача. Имам 17 година. Стојана Мијајловић, Вранка Радичевића 5, Лазаревац.

Скупљах разгледнице. Имам 16 година. Рада Новаковић, Косовска бр. 16, Суботица.

Имам 16 година и идем у II разред Школе за индустријско обликовање. Моја сестра Латка има 11 година. Латка и Гордана Штрукељ, Гардијска 5/II, Београд.

Зовем се Стефанија Касакова и имам 16 година а мој пријатељ Димитер Ангелов има 18 година. Интересује нас музика, спорт, марке и фотографије чувених уметника. Булгарија, Софија-8, Висока гора 243 34, Стефанија Касакова и Вулгарија, Софија Красно село, 219 А, 9, Димитер Ангелов.

Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Имам 17 година и похађам други разред гимназије. Скупљах стари новац и навијам за „Динамо“. Дарко Шварц, М. Тита број 31, Фоча.

Идем у осми разред основне школе и желео бих да се дописујем с љубитељима спорта и навијачима „Партизана“, Златко Жубарић, Ленинградска 83, Урошевца.

Ученица сам трећег разреда Медицинске школе. Желим да се дописујем са младима из наше земље и иностранства (посебно из СССР). Нада Богдановић, Улица Вере Гуцуње број 13, Сомбор, АПВ.

Дописивао бих се с друговима из Југославије који скупљају налепнице са шибца и марке, на руском, чешком и српскохрватском језику. Владо Мартиновић, Жебрак, ЧССР.

Имам 14 година и ученик сам VIII разреда. Жоби ми је скупљање фотографија глумаца и глумица. Мирољуб Лакић, Ул. Воже Димитријевића број 28, Пожаревац.

БИК КОЈИ СЕДИ

У РАНУ ЗОРУ БИК КОЈИ СЕДИ НАШАО СЕ ПРЕД ГРАНИЧНОМ ОСМАТРАНИЦОМ...

ДВА КОЊАНИКА — СТРАЖАРА ОДВЕЛИ СУ БИКА КОЈИ СЕДИ ДО НАЈБЛИЖЕГ ГРАДА...

... ГДЕ СУ ГА СТАВИЛИ У ЗАТВОР!

Јесте ли већ чули да...

■ на југу Тајланда десетак хиљада жаба, које припадају двема различитим врстама, заратило је на смрт. Зоолози, и сами изненађени овом појавом, засад не могу да објасне узроке који су довели до овакве борбе.

■ у другом веку наше ере арабљански научник Беруни написао је књигу у којој је, између осталог, споменуо веома велико грумење злата откривено у кланцима Памира. Према његовим речима два највећа грумена била су тешка 32 и 24 килограма. Данас се међутим, у свету зна за мали број грумења злата оволике величине. Највећи грумен који се налази у једном совјетском музеју тежак је 32 килограма. Берунијево дело, недавно преведено у Совјетском Савезу, привукло је пажњу научника, а како писац наводи и место на коме је пронађено ископавања ће убрзо отпочети.

■ према статистичким подацима жене најдуже живе у Шведској, односно просечна старост жена у овој земљи износи 75 година, 4 месеца и 25 дана; а мушкарци у Холандији са 71 годином и 5 месеци.

■ живи крокодили откривени су у канализацији Њујорка. Разлог: последњих година је у Америци постало мода држање не паса и мачака, већ малих пантера, лавова или крокодила. Међутим, опасност настаје кад ови љубимци одрасту. Да би их се ослободили њихови власници их бацају у канализацију где они живе доста дуго.

■ Француска влада намерава да створи национални парк у вулканској области Оверњ. Фауна и флора овог вулканског тла биће нарочито интересантне за научнике.

■ на човечијем језику постоје зоне за поједине врсте укуса. Тако је врх језика осетљив на слано, слатко, горко и кисело. Стране језика су осетљивије на слатко и кисело а задњи део и непца на горко.

АКАДЕМИКОВ ПОДСЕТНИК

ВЕСЕЛОГ
АРХИВАРА

На дан одржавања дипломског испита из физике академик Капица, члан испитне комисије, окачио је свој капут у гардероби — самоуслузи.

Ректор института Бјелоцерковски му је приметно:

— Петре Леонидовичу, јесте ли сигурни да нећете заборавити број закачке на којој сте оставили свој капут?

Капица се насмешио и одговорио ректору:

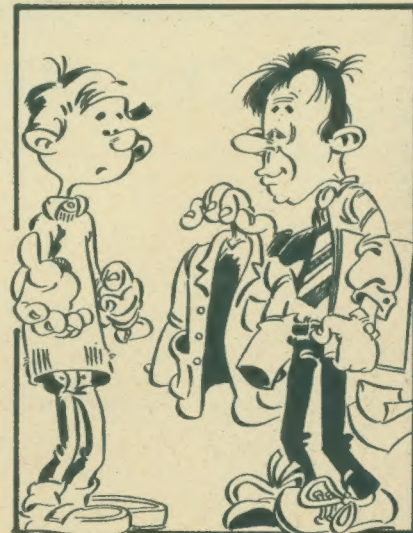
— Ја увек остављам свој капут на броју 273 и не могу га заборавити јер је то апсолутна нула!

Када је једном другом приликом Капица дошао на испите из физике, дуго се задржао у гардероби. По старој навици хтео је да окачи ка-

пут на „апсолутну нулу“ — на 273. број — али тамо се већ налазило неколико капута стављених један преко другог јер је, по угледу на професора Капицу, на техничком факултету постала мода да се капут остављају на „значајне“ бројеве. Студенти су чак веровали да ће им то донети срећу на испиту. Шта да уради?

— Петре Леонидовичу, — обратио му се један студент прве године који је пролазио кроз гардеробу и приметио професорову недоумицу — а ви окачите капут на број 524.

Капица је послушао савет снажљивог студента. Јер, и 524 је апсолутна нула, само по Фаренхајтовој скали.

КАД СЕ УМОРИТЕ ОД УЧЕЊА

МАГИЧНИ КВАДРАТ

1 2 3 4

1				
2				
3				
4				

Водоравно и усправно: 1) једноцифрен број, 2) снага, 3) оруђе за рад, 4) мајка, мама.

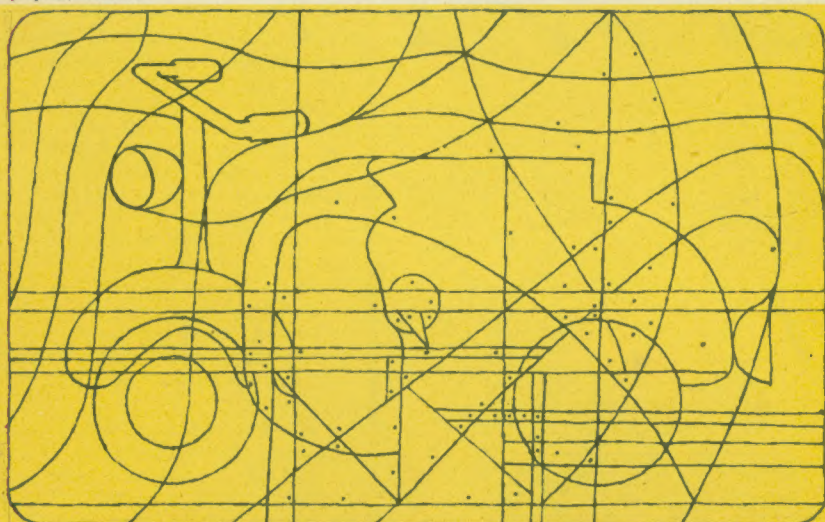
Решење: 1) осам, 2) сила, 3) алат, 4) мати.

С ОЛИМПИЈАДЕ

Ако сте пажљиво пратили 10. зимске олимпијске игре одржане ових дана у Греноблу, брзо ћете открити 9 грешака које је наш илустратор намерно начинио.

Одговор:

1. спортиста има уместо скија удицу с рибом; 2. скијаш има на ногама клоупе уместо скија; 3. један посматрач игара обучен је у одећу коју је носио француски краљ Луј XV; 4. девојчица која се скија има уместо капе на глави круну; 5. уместо скијашког штапа у руци држи цвет; 6. на једној ноzi нема ципеле за скијање; 7. Месец; 8. једна скија на девојичиним ногама погрешно је нацртана и 9. дрво пуно јабука усред зиме.

ЗА МАЛЕ РАДОЗНАЛЦЕ

Ако поцрните сва поља обележена тачкама, сазнаћете шта представља овај наш цртеж.

Одговор:

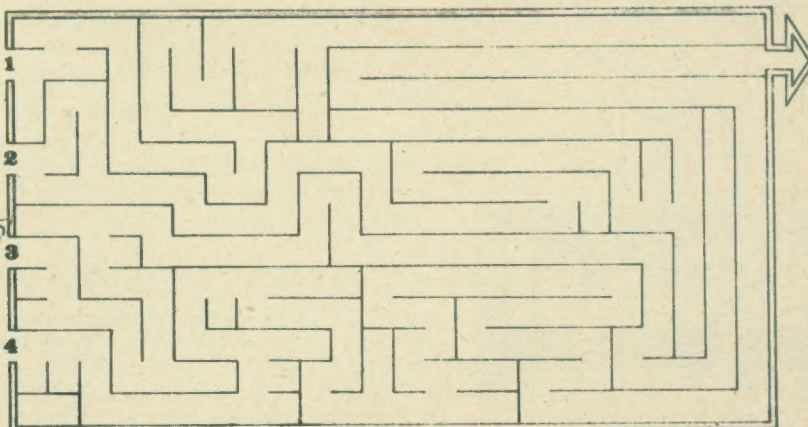
На слици је стари модел минитјунг монографа.

ЛАВИРИНТ

Чика Гула кренуо у посету свом старом пријатељу Мићи који је пре извесног времена добио стан у новом насељу. Али насеље као и сва нова насеља није још добило имена улица, па је Мића рекао Гули само привремени број који носи његова улица. Кад је стигао до насеља, чика Гула је заборавио који је то од ова четири броја био. Помозите чика Гули да стигне што пре до свог пријатеља.

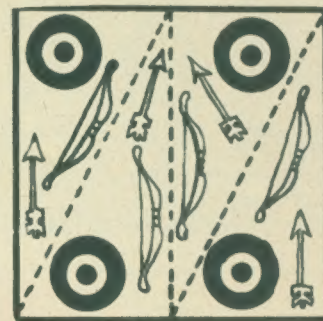
Одговор:

Број 4.

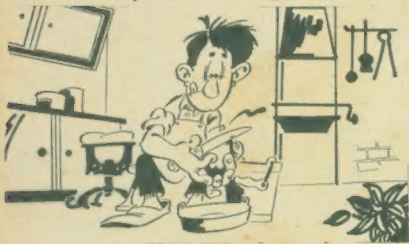
ВЕЛИКИ ПРОБЛЕМ

Пред Јоцом је озбиљан проблем. Како да расподели ову витешку опрему на четири једнака дела и то тако да у сваком од тих делова буде по један лук, стрела и мета.

РОГОВИ И КОПИТА

У совјетском листу „Литературнаја газета“ постоји рубрика „Рогови и копита“ — зидне новине Клуба 12 столица — у којој се објављују хумористично-сатиричне вести које су понекад измишљене. Рубрика је, како сте већ можда претпоставили, добила име према истоименој „откупној станици“ коју су водила деца поручника Шмита, Остап Бендер и Шура Балаганов, у роману Иља и Печерова „Златно теле“.

ПОЉОПРИВРЕДА

Чишћење кромпира одузима домаћицама много времена. Становник села К. Петар решио је тај проблем врло једноставно! Пре но што ће да посади кромпир он га ољушти, тако да кромпир рађа ољуштен. Талентовани селекционар сада седи пржени кромпир.

НОВОСТ ИЗ ТЕХНИКЕ

Позната фирма „Фокус-оптик“ конструисала је нов тип фото-објектива чији је угао снимања 360 степени у свим правцима. Приликом пробних снимања, занемарујући то што је камера снимала и камермана, главну тешкоћу је представљало то што камерман није могао да сагледа све оно што снима, с обзиром да људско око има знатно мањи угао гледања. Стручњаци „Фокус-оптика“ обратили су се за помоћ анатомима и хирурзима, очекујући да они усаврше људско око тако да му угао гледања буде идентичан с углом снимања објектива.

БОН-ТОН

Откако се вратио из Енглеске наш млади списатељ Р. А. постао је један од најватренијих пропагатора бон-тона. Нанме, он чак и животне принципе прихвата помоћу виљушке и ножа.

МУКЕ БЕЗ ПРИГУШИВА

Гангстерска времена у стилу Ал Капонеа и Џона Дилингера су прошла. Савремени гангстер је пре свега послован човек. Међутим, чак и данас су цењени људи који већто рукују револвером или аутоматом као телохранитељи или они који ликвидирају незгодне противнике.

Из поверљивих кругова сазнајемо да је познати амерички бос Л. Џексон, познатији под надимком Џеки Хаос предузео модернизацију своје телесне гарде. С обзиром да није безопасно у цепу носити револвер с пригушивачем, он је ангажовао познатог мајстора карате, вештине Бобија Јапанаца. Међутим, бос је убрзо био разочаран, испоставило се да Боби Јапанац нема пригушивач на руци.

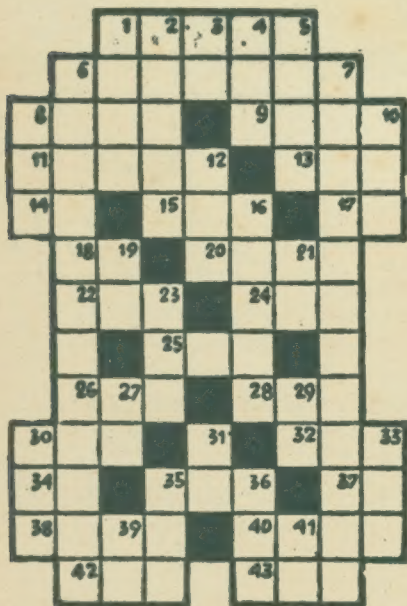
УКРШТЕНЕ РЕЧИ

Водоравно: 1) арома, 6) врста далматинских вишања, 8) снаге, 9) младунче једне домаће животиње, 11) познати немачки физичар, нобеловац за 1918. (Макс), 13) запущач, 14) два самогласника, 15) престоница старе Аргониде, 17) дршка на виолини, 18) негација, 20) трчање у природи, 22) спис, 24) грубо вунено сукно, 25) скраћеница једне светске организације, 26) временски термин, 28) речно острво, 30) оквир, 32) лична заменица, 34) име глумца Монта, 35) птица певачица, 37) предлог, 38) наша река, 40) експеримент, 42) земљана посуда, 43) снага.

Усправно: 1) ситна, 2) име глумице Колесар, 3) бог сунца код старих Египћана, 4) острво у Јадранском мору, 5) мањи позоришни комад, 6) име и презиме наше познате филмске глумице, 7) име и презиме нашег познатог књижевника („Емина“), 8) бања у Белгији, 10) врста кратког мача, 12) острво у Јадранском мору, 16) део дрвета, 19) савремени совјетски редитељ (Николај), 21) река у Сибиру, 23) кретање воде, 27) јединица електричног отпора, 29) музичка нота, 30) мочварно земљиште, 31) зачин јелу, 33) фудбалски израз, 35) део течности, 36) речна риба, 39) француски ситан новац, 41) река у Италији.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) син, 4) део, 7) загонетка, 10) Иво, а, 11) аут, 12) ма, 13) Арл, 15) ла, 16) анал, 18) Ирак, 20) акт, 21) тур, 22) Рабар, г, 25) јер, п, 27) Ири, р, 29) боа, 31) Сервантес, 34) тш, 35) йта, 38) Николла Т(есла), 37) окер, 39) Гете, 41) кап, 42) Кар.

ХУМОР

БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

— Заборављаш да ћу сутра постати слободан грађанин?

БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

WALT
DISNEY

МИКИ

